

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ



Η. ΔΙΚΟΥ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
ὁδὸς Πιπτησίωv, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Λευκοφόρος, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία
Οὐίλλη Κόλλινς, μετὰφρ. Χρ. Ἀννίνου. (Συν). — Ἡ Λουομένη Χανοῦμι-
σα, μυθιστορία Λεῖλᾶ-Χανοῦμ. (Συν.) — Τὸ μυστήριον τῆς νήσου Πε-
κίνης, διήγημα ἐκ τοῦ γερμανικοῦ ὑπὸ Μέδωνο.

ΕΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταξ. Ἰπαραχίαις 6, τῆ ἑξωτερικῆ 10
ΦΥΛΑΑ προηγουμένα λεπτά 20.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων



Δ. Ν.

Προσεκτικῶς παρατήρει τὰ ἐλάχιστα κινήματα τοῦ χρωστήροῦ μου... (Σελ. 342).

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΛΚΗ ΚΟΛΑΙΝΣ
μετάφρασις Χρηστάμπου Ἀννίνου
[Συνέχεια ἴδε προηγουμένον φύλλον].

Καὶ ἐνῶ ἤγειρε τὴν ἐπιστολήν, διὰ νὰ
τὴν πλησιάσῃ εἰς τὸ φῶς τοῦ κηρίου, ἡ
δεσποινὶς Φαίρλη, καταλιποῦσα τὸ δρύ-
φακτον, περιέφερε τὸ βλέμμα δεξιὰ καὶ
ἀριστερά· ἐστράφη πρὸς ἡμᾶς καὶ προ-
χωρήσασα πρὸς τὴν θύραν ἔστη ἀκίνητος.
Ἐν τσοούτῳ ἡ δεσποινὶς Χάλκουβ μοὶ ἀ-
νεγίνωσκε τὰς τελευταίας γραμμάς τῆς
ἐπιστολῆς, ἐφ' ὧν ἐρίστη τὴν προσο-
χήν μου.

«... Καὶ τώρα, ἀγαπητέ μου, τώρα,
ὅτε ἔφθασα εἰς τὸ τέλος τῆς παρούσης
ἐπιστολῆς, θὰ σοὶ εἶπω τὸ ἀληθὲς αἴτιον,
τὸ θαυμάσιον ἀληθῶς τῆς συμπαθείας
μου πρὸς τὴν μικρὰν Ἄνναν Καδερικ. Ἄν
καὶ δὲν εἶνε ἀληθῶς πολὺ εὐειδής, ἔχει
μῶλον τοῦτο, φίλτατέ μου Φίλιππε, κατὰ
σύμπτωσιν παράδοξον ὁμοιότητα οὐχί
σπανίως παρατηρουμένην, ἔχει τὴν αὐ-
τὴν κόμην, τὴν αὐτὴν χροιάν, τὸ αὐτὸ
σχῆμα τοῦ προσώπου, τὸ αὐτὸ χρῶμα
τῶν ὀφθαλμῶν...»
Πρὶν ἢ ἡ δεσποινὶς Χάλκουβ προφέρῃ
ἄλλην λέξιν, ἐγὼ ἤμην ἤδη ὀρθιος. Ἡ-
σθάνθην διαθέουσαν τὰς σάρκας μου τὴν

αὐτὴν παγερὰν φρικίαν, ἣν ἠσθάνθη καὶ
ὅτε ἡ χεὶρ τῆς Λευκοφόρου ἐτέθη αἰφνης
ἐπὶ τοῦ ὤμου μου εἰς τὴν ἐρήμην ὁδόν.
Ἐμπροσθεν ἡμῶν ἴστατο ἡ δεσποινὶς
Φαίρλη ὡς λευκὴ ὀπτασίς, μόνη, ὑπὸ
τὸ φῶς τῆς σελήνης. Τὸ ἦθος τῆς, ἡ
στάσις τῆς κεφαλῆς τῆς, ἡ ἐπὶ τῆς μορ-
φῆς τῆς γαλήνης, καθίστων αὐτὴν, ὡς ἐκ
τῆς ἀποστάσεως καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῶν
περιστάσεων, ὑφ' ἧς διατελοῦμεν, ζῶσαν
εἰκόνα τῆς Λευκοφόρου. Ἡ ἀγωνιώδης
ἀπορία, ἡ καταπονοῦσα τὸ πνεῦμά μου
ἀπὸ τινῶν ὠρῶν, ἐξηφανίσθη πρὸ
τῆς ἀστραπιαίας τῆν ταχύτητα βεβαί-
τητας. Τὸ καὶ τι ἐκεῖνο ὅπερ ἔλειπεν,

προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι συνησθάνομην τὴν δυσοίωνα ὁμοίότητα, τὴν ὑπάρχουσαν μεταξύ τῆς δραπέτιδος τοῦ φρενοκομείου καὶ τῆς ἐν Λίμμεριτζ-Χάουζ μαθητρίδας μου!

— Τὴν βλέπετε! εἶπεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, ἀφίνουσα νὰ πέσῃ χαμαὶ ἡ ἀνωφελὴς πλέον ἐπιστολή, καὶ προσηλοῦσα ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μου τὸ λάμπον βλέμμα τῆς. Τὴν βλέπετε!.. εἶνε ἡ ἰδίᾳ ἐκείνη κόρη, ἣν ἡ μήτηρ μου ἔβλεπε πρὸ ἑνδεκά ἐτῶν.

— Τὸ βλέπω μετὰ πολλῆς θλίψεως, ἀπὴντησα. Διότι καὶ τὸ νὰ παρομοιάσω, ἔστω καὶ ἐξ αἰτίας τῆς τυχαίας ὁμοιότητος, τὴν δεσποινίδα Φαίρλη, μετὰ τῆς ἀθλιας ἐκείνης γυναικός, τῆς ἐγκαταλειμμένης, τῆς ἀνευ φίλων, δὲν εἶνε τρόπον τινὰ τὸ αὐτό, ὡς νὰ ἔρριπτα πένθιμον πέπλον ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ χαριτοβούτου αὐτοῦ πλάσματος, ὅπερ ἴσταται ἐκεῖ, ἐνώπιόν μας; Ἀφήσάτε με ν' ἀπκλαγῶ ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον τῆς φρικτῆς ταύτης ἐντυπώσεως! ἄς ἐπανεέλθῃ, ἄς ἀφήσῃ πλέον τὸ πένθιμον ἐκεῖνο φῶς τῆς σελήνης!.. Σὰς παρακαλῶ, προσκαλέσατέ την νὰ εἰσεέλθῃ.

— Τῇ ἀληθείᾳ, κύριε Χαρτράιτ, μ' ἐκπλήττετε. Μὲ ὅλην τὴν γυναικείαν ἀδυναμίαν μου, ἐνόμιζα ὅτι οἱ ἄνδρες κατὰ τὸν ἸΘ' αἰῶνα ἦσαν ἀπηλλαγμένοι πάσης δεισιδαιμονίας.

— Σὰς ἰκετεύω, προσκαλέσατέ την νὰ ἐπανεέλθῃ.

— Σιωπή!.. σιωπή!.. Ἰδοῦ, εἰσέρχεται μόνη τῆς Μῆ εἰπῆτε τίποτε ἔμπροσθέν τῆς. Ἡ ἀποκάλυψις τῆς ὁμοιότητος αὐτῆς ἄς μείνῃ μυστικὴ μεταξύ μας... Ἐλα, Λαύρα, ἔλα, νὰ ἐξυπνήσῃς τὴν κυρίαν Βέζεῦ με μερικὸς ἤχος τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ὁ κύριος Χαρτράιτ ἐπίσης ἐπιθυμῶ ν' ἀκούσῃ ἀκόμη ὀλίγην μουσικὴν, καὶ τὴν φερόν ταύτην προτιμᾷ νὰ ἦνε, εἰ δυνατὸν, μᾶλλον ἑλαφρὰ καὶ φαιδρὰ!..

Η'

Οὕτως ἐπερατώθη πλήρης ἐπεισοδίων ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἐν Λίμμεριτζ-Χάουζ δαιμονίας μου.

Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ καὶ ἐγὼ ἐτηρήσαμεν ἑξεμυθίζαν ἄκραν. Ἀλλ' ἐκτός τῆς ἀνκακλύψεως, εἰς ἣν ἀπὸ κοινοῦ ἐφθάσαμεν, κανὲν ἄλλο νέον φῶς δὲν ἤρχετο νὰ μας βοηθήσῃ, ὅπως ἐμβυθνώμεν εἰς τὸ μυστήριον τῆς Λευκοφόρου. Εἰς τὴν πρώτην παρουσιασθεῖσαν εὐκαιρίαν, καθ' ἣν ἠδύνατο νὰ γείνη ἀρμυδιῶς λόγος περὶ τοιούτων λεπτῶν ζητημάτων, ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, μετὰ μυρίων προφυλάξεων, ἐπιτηδείως παρεκίνησε τὴν ἀδελφὴν τῆς, νὰ λαλήσῃ περὶ τῆς κοινῆς αὐτῶν μητρός, περὶ τῶν κατὰ τὴν προγενεστέραν ἐποχὴν συμβάντων, περὶ τῆς Ἄννης Κάδερικ. Ἀλλ' αἱ ἀναμνήσεις, ἄς ἡ δεσποινὶς Φαίρλη διετῆρει περὶ τῆς μικρᾶς μαθητρίδας τοῦ ἐν Λίμμεριτζ σχολείου, ἦσαν λίαν ἀόριστοι καὶ ἀσάμαντοι. Ἐνεθυμείτο τὴν ὁμοιότητά τῆς μετὰ τῆς προστατευμένης τῆς μητρός τῆς, ὡς φαινόμενον ὑπάρξαν ἄλλοτε, ἀλλ' οὐδὲν ἀνέφερε περὶ

τῶν δωρηθέντων παρὰ τῆς μητρός τῆς εἰς τὴν Ἄνναν λευκῶν ἐνδυμάτων, οὐδὲ περὶ τοῦ ἀλλοκότου ὄρκου, δι' οὗ τὸ κοράσιον προσεπάθησε νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του. Ἐνεθυμείτο, ὅτι ἡ Ἄννα εἶχε μείνει εἰς Λίμμεριτζ ὀλίγους μόνον μῆνας, καὶ ὅτι κατόπιν ἀνεχώρησε ἐπιστρέφουσα εἰς τὴν πατρίδα τῆς· δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ διαβεβαιώσῃ, ἂν ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἐπανῆλθον αὐτόσε, οὐδὲ ἂν ἤκουσε πλέον εἰς τὸ ἐξῆς νὰ γίνηται περὶ αὐτῶν λόγος. Αἱ νεώτεροι ἔρρευνοι, ἄς ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἐπεχείρησεν εἰς τὰς ἐναπομεινούσας ὀλίγας ἐπιστολάς τῆς μητρός τῆς, δὲν συνέτεινον ποσῶς, εἰς τὸ νὰ ἐξαλείψωσι τὰς ἐν τῷ πνεύματι ἡμῶν ὑπολειπομένας ἀμφιβολίας. Εἶχομεν βεβαιωθῆ, ὡς πρὸς τὴν ταυτότητα τῆς ἀτυχούς γυναικός, ἣν εἶχον συναντήσῃ τὴν νύκτα ἐκείνην μετὰ τῆς Ἄννης Κάδερικ· εἶχομεν ἀποδώσει εἰς τὴν διανοητικὴν αὐτῆς ἀδυναμίαν καὶ εἰς τὴν θαυμαστὴν ἐπιμονὴν τῆς πρὸς τὴν κυρίαν Φαίρλη εὐγνωμοσύνης τῆς τὴν ἰδιότροπον χρῆσιν τῆς λευκῆς ἐνδυμασίας, ἀλλ' εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο περιορίζοντο τότε αἱ ἀνακαλύψεις μας.

Αἱ ἡμέρας παρήρχοντο, αἱ ἐβδομαδες ἐπερατοῦντο, καὶ ἤδη τὰ κίτρινα ἴχνη τοῦ φθινοπώρου διεφάνοντο τῆδε κάκεισε εἰς τὰ δένδρα, ἀπογυμνούμενα βαθυκερδῶν τοῦ πρασίνου αὐτῶν φυλλώματος. ὦ! ἐποχὴ γαλήνης καὶ εὐδαιμονίας τόσον ταχέως παρελθούσα!.. Ἡ διήγησίς μου νῦν θὰ παρέλθῃ ἐπίσης ταχεῖα ἐπὶ σοῦ, ὡς παρήλθεσ σὺ ἐπ' ἐμοῦ!.. Ἐξ ὅλου τοῦ πλούτου τῶν τρυφῶν, ἄς παρεῖχες τότε εἰς τὴν καρδίαν μου, κάμμιαν δὲν βλέπω ἐπιζῶσαν καὶ ἀξίαν νὰ τὴν περιγράψω τώρα. Τίποτε ἄλλο δὲν μοι ἀπομένει, εἰμὴ ἡ κατ' ἀνάγκην θλιβερὰ ὁμολογία, εἰς ἣν ἐνίοτε βιαζόμενος καταλήγει τις, ἡ ὁμολογία τῆς ἰδίας μου παραφροσύνης!

Δὲν μοι εἶνε ἐπίπονος ἡ ὁμολογία καὶ ἡ ἀποκάλυψις τοῦ μυστικοῦ μου, διότι ἀκουσίως ἤδη ἔχει διαφύγει τὸ στόμα μου. Αἱ ἀνεπαρκεῖς λέξεις, δι' ὧν ματαίως ἐδοκίμασα νὰ περιγράψω τὴν δεσποινίδα Φαίρλη, ἔχουσι βεβαίως προδώσει τὰ αἰσθητά, ἅτινα ἡ θεὰ τῆς ἐξήγειρεν ἐν τῇ ψυχῇ μου. Αὐτὸ συμβαίνει εἰς ὅλους καὶ εἰς καθένα ἐξ ἡμῶν. Ὅταν πρόκειται νὰ μᾶς βλάψωσιν ὅπως δήποτε, αἱ λέξεις, ἄς ἐκφέρομεν, εἶνε γίγαντες ὅταν τὰς μεταχειρίζομεθα ἐπ' ὀφελείᾳ μας, αἱ λέξεις αὐταὶ μεταμορφοῦνται εἰς νάνους.

Ἐρῶμαι τῆς κόρης ἐκείνης.

Ἄ, ναι! γνωρίζω πόση θλίψις καὶ πόσον γελῶσιν ἐν ταύτῳ ἔμπεριέχεται εἰς τὰς λέξεις ταύτας. Στενάζω καὶ ἐγὼ θλιβερῶς μετὰ τῆς γυναικός, ἥτις ἀναγκάσκει τὴν παροῦσαν διήγησιν αἰσθάνεται οἶκτον συμπαθῆ, διὰ τὴν μελαγχολικὴν ταύτην ἐξομολόγησιν. Γελῶ πικρῶς μετὰ τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἀποδέχεται ταύτην μετ' ἀλαζόνος περιφρονήσεως. Ἀλλ' ἐρῶμαι!.. Καὶ ἂν πρόκειται νὰ ἐπισύρω τὸν οἶκτον ἢ τὴν περιφρόνησιν, τὸ διακηρύττω μετ' ἀκλονήτου ἀποφάσεως,

θέλων νὰ ὁμολογήσω πανδύμως τὴν ἀλήθειαν.

Ἦτο λοιπὸν ἀδικαιολόγητος ὁ ἔρωτός μου; Ἀνερευθῶν τις τὰ πράγματα, θ' ἀνεύρη βεβαίως τὴν δικαιολογίαν ἐν τῆς περιστάσεσιν, ὑφ' ἃς διήγον καθ' ὅλον τὸν καιρὸν τῆς ἐν Λίμμεριτζ-Χάουζ δαιμονίας μου, ἐπὶ μισθῷ ὑπηρετῶν τῶν κύριον Φαίρλη.

Τὰς πρωϊνάς ὥρας διηρχόμην ἡσύχως ἐν τῇ ἐρήμῳ μωνάσει τῶν δωμκτίων, ἐν οἷς κατόικουν. Ἐπιδιορθῶν καὶ ταξινομῶν τὴν συλλογὴν τῶν εἰκόνων τοῦ προέσταμένου μου, ἀπησχόλουν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς εὐάρεστον ἐργασίαν τὸ πνεῦμα μου ὅμως ἀφίετο ἐλεύθερον εἰς τὴν ἐπικίνδυνον ἀπόλαυσιν ἀχαλινύτων ὁνείρων. Ἡ μόνωσις αὕτη ἦτο κινδυνώδης, διότι διήρκει ἀρκετὸν μὲν χρόνον ὅπως μὲ ἐκνευρίσῃ, καὶ οὐχὶ ἀρκετὸν ἀφ' ἑτέρου ὅπως ἀνακτήσω δυνάμεις ἢτο κινδυνώδης, διότι μετ' αὐτὴν ἐπήρχοντο αἱ μετὰ μεσημβριαν ὥραι καὶ αἱ ἐσπερίδες, ἄς διηρχόμην καθ' ἑκάστην καὶ ἀνεάως μόνος μετὰ τῶν δύο γυναικῶν, ὧν ἡ μὲν ἐκέκτητο ἀπερίγραπτον χάριν, πνεῦμα, εὐγένειαν, ἡ δὲ θέλητρον καλλονῆς, ἀγαθότητα, ἀφελῆ ἀγνότητα, πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐξαγνίσῃ καὶ νὰ θαμᾶσῃ τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν. Ἐνεκ τῆς ἀναποφεύκτως γεννωμένης οἰκειότητος μεταξύ διδασκαλοῦ καὶ μαθητρίδας, δὲν παρήρχετο ἡμέρα καθ' ἣν ἡ χεὶρ μου νὰ μὴ θίξῃ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Φαίρλη, ἢ ἐνῶ ἐκύπτομεν ὁμοῦ ἐπὶ τοῦ λευκώματος, νὰ μὴ ἐγγίξῃ ἡ παρειὰ μου τὴν ἰδικὴν τῆς παρειάν. Ὅσον περισσότερον προσεκτικῶς παρετῆρει τὰ ἐλάχιστα κινήματα τοῦ χροσθῆρός μου, τόσον περισσότερον μ' ἐμέθυσκε τῆς κόμης αὐτῆς τὸ μῦρον καὶ τὸ γλιαρὸν ἄρωμα τῆς πνοῆς τῆς. Ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μου, κατὰ καθῆκον ἔπρεπε νὰ ζῶ ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν βλεμμάτων τῆς, ἄλλοτε κλίνων τόσον πλησίον πρὸς τὸ στῆθός τῆς, ὥστε νὰ τρέμω ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ μήπως ἀκουσίως τὸ ἐγγίσω, ἄλλοτε δὲ συγκεκρινημένος βλέπων αὐτὴν νὰ κλίνῃ ἐπ' ἐμοῦ, διὰ νὰ παρατηρήσῃ ἀκλίον τὴν ἐργασίαν μου, καὶ τόσον ἐγγύς, ὥστε ἠναγκάζετο νὰ ταπεινώνῃ τὴν φωνὴν ὁμιλοῦσά μοι, ἐνῶ αἱ ταινίαι ἄς ἔφερον εἰς τὴν κεφαλὴν, κινούμεναι ὑπὸ τῆς αὔρας ἔψυον τὴν παρειάν μου ἐπὶ ἀρκετὰς στιγμὰς, πρὶν ἢ αὐτὴ τὸ ἐνοήσῃ καὶ τὰς ἀπομακρύνῃ.

Αἱ ἐσπερίδες αἱ ἐπακλουθούσαι τὰς μετὰ μεσημβριαν ἐκδρομὰς ἡμῶν, οὐ μόνον δὲν ἐκόλων, ἀλλὰ καθίστων ποικιλώτερον τὴν ἄθωαν ταύτην οἰκειότητα. Ἡ ἔμφυτος ἀγάπη μου πρὸς τὴν μουσικὴν, ἣν ἐξετέλει μετὰ τόσου πάθους μετὰ τῆς γυναικείας ἀβρότητας, καὶ ἡ ἡδονὴ, ἣν φυσικῶς τῷ λόγῳ ἠσθάνετο νὰ μοι ἀνταποδίδῃ δι' αὐτῆς τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν ἐγὼ τῇ παρεῖχον διὰ τῆς τέχνης μου, εἶχον καθιερώσει καὶ νέον δεσμόν ἔτι μᾶλλον στενὸν μεταξύ μας. Τὰ διάφορα τῆς συνδιαλέξεως ἐπεισόδια, αἱ ἀπλαῖ καὶ ἀναλλοίωτοι ἔξεις, ὧν ἕνεκα εὐδαιμονοῦμαι

οι δύο πάντοτε πλησίον ἀλλήλων καθήμενοι εἰς τὴν τράπεζαν, τὰ σκώματα τῆς δεσποινίδος Χαλκομβ, ἐτοιμῆς πάντοτε νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τῶν ἀνησυχῶν τοῦ διδασκάλου καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῆς ὠραίας μαθητρίας, αὐτὴ ἀκόμη ἢ ταλαίπωρος κυρία Βέζευ καὶ ἡ ὑψηλὴ αὐτῆς ἔγκρισις, ἦν ἐχορηγεῖ εἰς τὴν δεσποινίδα Φαίρην καὶ εἰς ἐμέ, ἀγνωρίζουσα ἀμφοτέρους ὡς νέους μοναδικῆς εὐταξίας, πάντα τ' ἀσήμαντα ταῦτα περιστατικὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη συνέτεινον, εἰς τὸ νὰ μᾶς περιβάλλωσιν, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τῆς αὐτῆς οἰκιακῆς ἀτροσφαιρίας καὶ νὰ μᾶς παρασύρωσιν ἀμφοτέρους εἰς τὴν αὐτὴν ἀδιέξοδον ὁδόν.

Ἐπρεπε νὰ ἐνθυμηθῶ ποία ἦτο ἡ θέσις μου καὶ νὰ λάβω φρονίμως μέτρα προφυλάξεως. Καὶ ἔπραξα μὲν τοῦτο, ἀλλὰ τὸ ἔπραξα πολὺ ἄργά. Πᾶσα ἡ ἐπιφύλαξις, πᾶσα ἡ πείρα, ἦν ἀπύνητος ἐκ τῶν σχέσεων μου μετ' ἄλλων γυναικῶν, προσόντα, ἅτινα μὲ πριεφύλαξαν ἀπὸ ἄλλου πειρασμοῦ, μοὶ ἔλειψαν ἀπεναντί τῆς. Ἀπὸ ἐτῶν, χάρις εἰς τὸ ἐπάγγελμά μου, ἀπέκτησα στενὴν οἰκειότητα μετὰ νεανίδων πάσης ἡλικίας καὶ καλλονῆς διαφόρου. Ἀλλὰ τοῦτο θεώρουν ὡς τι συναφές καὶ ἀπαραίτητον μὲ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός μου, καὶ εἶχα συνειθίσει ν' ἀφίνω εἰς τὸν προθάλαμον τῶν οἰκιῶν, εἰς ἃς εἰσρηχόμεν πρὸς παραδόξιν, ὅλα τὰ νεανικά μου πάθη μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπαθείας μεθ' ἧς, πρὶν ἀνέλθω τὴν κλιμακα, ἀπέθετον τὸ ἀλεξιβρόχιόν μου. Ἀπὸ καιροῦ εἶχον ἐννοήσῃ, χωρὶς νὰ ἐκπλαγῶ, οὔτε νὰ δυσχερεστηθῶ, ὅτι, ἡ ἐν τῇ κοινῇ ἱεραρχικῇ μου θέσει, ἐθεωρεῖτο ὡς προφυλάττουσα τὰς ὠραίας μου μαθητρίας ἀπὸ τοῦ νὰ δεῖξωσι πρὸς ἐμέ ἄλλο τι αἰσθημα, ἐκτός τοῦ χυδαίου ἐνδιαφέροντος, ἐγίνοντο δὲ δεκτὸς καὶ παρ' αὐταῖς ταῖς θελκτικωτάταις γυναιξί, ὑπὸ τὸν αὐτὸν χαρακτηρισμὸν περιουσι, ὅφ' ὄν καὶ τὸ ἀβλαβέστατον τῶν οἰκισίτων ζῶων. Ἡ σωτήριος αὐτῆ πείρα, ἦν ἐνωρὶς ἀπέκτησα, μοὶ ἐχρησίμευσεν ὡς αὐστηρὸς ἀλλ' ἀσφαλὴς ὁδηγὸς εἰς τὸν στενὸν τοῦ βίου μου δρόμον, καὶ δὲν μὲ ἄφησέ ποτε νὰ παρεκκλινῶ. Καὶ ὅμως ὁ πιστὸς μου αὐτὸς φύλαξ εἰς ταύτην τὴν περίστασιν μ' ἐγκατέλιπε. Τὸ κράτος ἐκεῖνο τῆς θελήσεώς μου ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρός μου, ὅπερ μετὰ τόσοῦ κόπου ἀπέκτησα, τὸ ἀπώλεσα ἐντελῶς, ὡς νὰ μὴ τὸ εἶχα ποτὲ ἀποκτήσει. Τὸ ἀπώλεσα, ὡς συμβαίνει τοῦτο καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους ἀνδρας εἰς διαφόρους κρίσιμους περιστάσεις, εἰς ἃς ἐνέγεται γυνή. Γινώσκω τώρα τί ἔπρεπε νὰ σκεφθῶ ἐξ ἀρχῆς. Ἐπρεπε νὰ σκεφθῶ, διατί εἰς τὸν πρῶτον μὲρος τῆς ἐπαύλειος καθιστάτο δι' ἐμὲ προσφιλέστατον, ὅταν εὐρίσκετο ἐκεῖνη παρούσα, ἔρημον δὲ καὶ κενὸν ὅσακις ἔλειπε; Διατί ἡ θέξις τῆς, ὁ ἦχος τῆς φωνῆς τῆς, ἡ ἐπαφὴ τῆς χειρὸς τῆς, ὅτε ἀντηλλάσσομεν πρῶτα τὴν τε καὶ ἐσπέραν τὴν κατὰ τὸ ἔθος χειραψίαν, συνεκίνουν ἐνδομύχως τὰς μάλλον ἀποκρῦφους ἵνας, ἃς οὐδεμία ἄλλη γυνὴ εἶχε

δυναθῆ νὰ συγκινήσῃ; Ἐπρεπε ταῦτα σκεπτόμενος καὶ διαλογιζόμενος νὰ ἐρευνησῶ τὰ βάθη τῆς καρδίας μου, καὶ ἀνακαλύπτων τὴν νέαν ταύτην βλάστησιν, νὰ τὴν ἀποσπᾶσω πρὶν ἢ ῥιζοβολήσῃ. Διατί δὲν ἤμην ἱκανὸς νὰ ἐπιληφθῶ τῆς ἐγχειρήσεως ταύτης, τόσο ἀπλῆς κατὰ τὸ φκινόμενον καὶ τόσο εὐκόλου; Ἡ ἐξήγησις τοῦ προβλήματος ἐγκρατεῖ εἰς τὴν φράσιν ἐκεῖνην τὴν βραχεῖαν, εἰς ἣν ἡ ἐξομολόγησις μου ὤφειλε νὰ περιορισθῇ: ἠρώμην τῆς νεανίδος ἐκεῖνης.

Αἱ ἡμέρας πηρήρχοντο, αἱ ἐβδομαδες συνεπληροῦντο, καὶ ἦδη ἤρχιζεν ὁ τρίτος μὴν τῆς ἐν Κώμβεραλνδ διαμονῆς μου. Ἡ εὐχάριστος μονοτονία τοῦ βίου, ὃν διήγαγον εἰς τὸ εἰρηνικὸν ἐκεῖνο ἀναχωρητήριον, μὲ πρέσβυρον ὅπως τὸ βραδὺ ρεῦμα ποταμῶν τινῶν παρασύρει τὸν νηχόμενον καὶ ἐγκαταλειπόμενον εἰς αὐτό. Πᾶσα ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος, πᾶσα περὶ τοῦ μέλλοντος σκέψις, πᾶσα συναίσθησις περὶ τῆς ἀπκητῆς ἐκεῖνης, καὶ ἀνευ ἐλπίδων θέσεως, ἐν ἣ μ' ἐκράτει δέσμιον ἡ ἀδυναμία μου, κατεσιγάσθη ἐν τῇ ψυχῇ μου ἕνεκα τῆς πλάνου αὐτῆς γαλήνης. Βαυκκλώμενος ὑπὸ τοῦ ἄσματος τῆς σειρήνας, τοῦ τόσῃ ἔχοντος ἐπὶ τῆς ψυχῆς μου ἐπίδρασιν, κλείων τὸ ὄμμα καὶ μὴ βλέπων τὸ σημεῖον τοῦ κινδύνου, φράσσων τὰ ὦτα καὶ μὴ ἀκούων τὸν προειδοποιούντα κρότον, ἐξέκλινον καὶ ἐπλησίαζον ὁσημέραι πρὸς τὸν ἀπαισιον σκόπελον. Ἡ πρώτη κραυγὴ, ἣτις μὲ ἀφύπνισε, ἣτις μοὶ ἀπέδωκε τὴν συνείδησιν τῆς καταστάσεώς μου ἐκ τῶν σφαλμάτων μου, ὑπῆρξεν ἡ σφαιροειδής, ἡ εἰλικρινεστάτη, ἡ συμπαθεστάτη πασῶν τῶν πριεδοποιήσεων. Αὐτὴ ἡ ἰδία δεσποινὶς Φαίρην, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, μὲ εἰδοποίησεν.

Ἐσπέραν τινὰ ἀπεχωρισθῆμεν κατὰ τὸ σύνθημα. Οὐδεμία λέξις ἐξῆλθε τῶν χειλέων μου οὔτε τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην οὔτε τὴν προτεραίαν, δυναμένη νὰ προδώσῃ τὸ μυστικόν μου ἢ νὰ τῇ ἀπακαλύψῃ αἴρην τὴν ἀλήθειαν. Ὅτε ὅμως ἐπανειδομέν ἀλλήλους τὴν ἐπομένῃν πρῶτα, μεγάλη μεταβολὴ εἶχεν ἦδη ἐπέλθει ἐν αὐτῇ καὶ ἐκ τῆς μεταβολῆς ταύτης ἔμαθον τὰ πάντα.

Ἠρνήθην τότε, καὶ νῦν ἔτι ἀρνοῦμαι, νὰ εἰσχωρήσω εἰς τὸ ἀπόκρυφον ἀγιαστήριον τῆς καρδίας τῆς, νὰ τὸ ἀνοίξω, καὶ νὰ τὸ ἐκθέσω εἰς τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων, ὡς ἔπραξα διὰ τὸ ἰδικόν μου. Ἀρκεῖ νὰ εἶπω, ὅτι τότε μόνον ἐμάντευσε τὸ μυστικόν μου — εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου — ὅτε αὐτὴ ἀνεκάλυψε τὸ ἰδικόν τῆς, συνέβη δὲ τοῦτο τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην, καθ' ἣν μετὰ πρέλευσιν ὀλίγων μόνων ὥρων, τὴν εὐρον τοσοῦτο μεταβεβλημένην. Ἐνεκα τῆς μεγάλης εὐθύτητος τῆς οὐδέποτε ἠπάτα τοὺς ἄλλους, ἢ δὲ εὐγένεια τοῦ χαρακτῆρός τῆς οὐδὲ τὸν ἐαυτὸν τῆς τῆ ἐπέτρεπε ν' ἀπατήσῃ. Ὅτε ἡ ὑπόψις αὐτῆ, ἣν ἐγὼ εἶχα κατορθώσει νὰ καταστειλῶ ἐν ἐμοί, ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ, ἡ εἰλικρινὴς φύσις τῆς δὲν ἠθέλη-

σε νὰ ὑποκριθῆ καὶ μὲ τὴν συνήθη αὐτῆς ἀπλότητα εἶπε καθ' ἐκυτὴν:

— Λυποῦμαι δι' αὐτόν, καὶ δι' ἐμὲ τὴν ἰδίαν λυποῦμαι.

Ταῦτα ἐξέφραξε σαφῶς ἡ φυσιογνωμία τῆς καὶ ἄλλα πολλὰ ἀκόμη, ἅτινα τότε δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐξηγήσω. Ἐνόησα ὅμως κάλλιστα τὴν ἐπελθοῦσαν μεταβολὴν ἐκ τῆς μεγαλειτέρας πρὸς με ἀγαθότητος τῆς, ἐκ τῆς μεγάλης προθυμίας, ἣν καὶ ἐνώπιον τῶν ἄλλων ἐδείκνυεν, ἵνα μαυτεύσῃ καὶ ἐκπληρώσῃ καὶ τὰς ἐλαχίστας τῶν ἐπιθυμιῶν μου. Ὅσακις δὲ τυχαίως, ἢ τῶν ἄλλων ἀποχωρούντων, ἐμνομεν μόνον, τὸ ἐνόουν ἐκ τοῦ τεθλιμμένου ἤθους τῆς, ἐκ τῆς νευρικῆς ἀνησυχίας μεθ' ἧς ἐπεδίδετο, διὰ ν' ἀποκρύψῃ τὴν ταραχὴν τῆς εἰς τὴν πρῶτην τυχοῦσαν ἀσχολίαν. Ἐνόησα διατί τὰ γλυκύτατα καὶ ἐκφραστικὰ χεῖλη τῆς ἐμειδίων τότε τόσο ὀλίγον καὶ τόσο κκῶς, διατί οἱ κυνοὶ καὶ δακρυγεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς μὲ ἠτένιζον ἄλλοτε μὲν μετ' ἀγγελικῆς οἴκτου καὶ ἄλλοτε μετ' ἀθῶας παιδικῆς στενοχωρίας. Ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι ἐδήλου ἡ μεταβολὴ ἐκεῖνη. Εἰς τὴν ψυχρότητα τῆς χειρὸς, ἦν μοὶ ἔτεινεν, εἰς τὴν ἀκινήσιν τῶν χαρακτῆρων τοῦ προσώπου τῆς τόσο ἀσυμβίβαστον μὲ τὸ ἰδίωμα τῆς, εἰς ἕκαστον τῶν κινήματων τῆς τέλος πάντων ἐνυπῆρχεν ἡ ἐκφρασις διαρκοῦς φόβου ἐνδομύχου δυσχερεσκείας, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ καταστειλῇ.

Ματαίως ἀνατρέχων εἰς διαφόρους εἰκασίας καὶ ὑποπεύων ἀορίστως, ὅτι μυστήριον τι ὑπεκρύπτετο, τὸ ὅποιον μὲ ἄφινον ν' ἀνακαλύψω μόνος μου, χωρὶς νὰ μὲ βοηθήσωσι εἰς τοῦτο, ἐπέστησα τὴν προσοχήν μου ἵνα ἐξετάσω περισσότερο, διὰ νὰ φωτισθῶ, τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὴν συμπεριφορὰν τῆς δεσποινίδος Χαλκομβ. Τοιαύτη ἦτο ἡ μεταξὺ ἡμῶν οἰκειότης, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπέλθῃ ἀλλοίωσις εἰς τὰ αἰσθηματὰ ἐνός ἐξ ἡμῶν, χωρὶς κατὰ συμπαθειαν νὰ ἐπεκταθῆ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων μελῶν τῆς κοινότητος. Καὶ τοι ἡ δεσποινὶς Χαλκομβ δὲν ἐξέφερε τὸν ἐλάχιστον ὑπαινιγμὸν, ἐκφράζοντα μεταβολὴν τινὰ οἰκονομικῆς εἰς τὰ φιλικὰ αἰσθηματὰ, δι' ὃν μ' ἐτίμα, τὸ διαπεραστικὸν βλέμμα τῆς ἐπιπτεν ἐπ' ἐμοῦ μετ' ἐπιμονῆς ἀπὸ ὀλίγου μόλις καιροῦ χρονολογουμένης. Ἐνίοτε τὸ βλέμμα τῆς ἐξέφραζεν ὀργὴν καταστυλωμένην, ἄλλοτε φόβον ἀποκρυπτόμενον, ἄλλοτε δὲ καὶ τὸ ὅποιον δὲν ὁμοιάζε οὔτε πρὸς τὸ ἐν οὔτε πρὸς τὸ ἄλλο, καὶ τὸ ὅποιον δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω. Μία ἐβδομάς παρήλθε καὶ οἱ τρεῖς ἡμεῖς διετελοῦμεν εἰς θέσιν λίαν δύσκολον ἀπεναντί ἀλλήλων, κατεχόμενοι ὑπὸ κρυφίας στενοχωρίας. Ἡ ἰδική μου θέσις ἰδίως, ἦν ἐπεβάρυνεν ἡ λίαν βραδέως ἐπελθοῦσά μοι συναίσθησις, ὅτι ἐφάνην πολὺ ἀσθενὴς τὸν χαρακτῆρα, μοὶ ἦτο ἀνυπόφορος. Ἡσθάνομην τὴν ἐπιβλητικὴν ἀνάγκην τοῦ ν' ἀπελευθερωθῶ ἐκ τοῦ εἶδους ἐκεῖνου τοῦ ἐφιαλταῦ, ὅφ' ὄν ἔζων· ἀλλὰ δὲν ἐγίνωσκον τίς ἦτο ὁ καλύτερος τρόπος τῆς ἐνεργείας, καὶ πῶς

νά θίξω τὸ τοιοῦτο ζήτημα. Τοῦτο ἦτο τὸ πρόβλημα, ὅπερ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μοι ἐφαίνετο ἄλυτον.

Ἐκ τῆς ὀδυνηρᾶς ταύτης καὶ ταπεινωτικῆς θέσεως μ' ἔσυρεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ' τὰ χεῖλη αὐτῆς μοι εἶπον τὴν ἀλήθειαν, τὴν πικρὰν ἀλήθειαν, τὴν ἀφρευκτον, τὴν ἀπροσδόκητον. Ἡ ἀγαθότης τῆς ψυχῆς τῆς ἐμεστρίασε τὴν τραχύτητα τοῦ τραύματος, ἡ θαρραλέα αὐτῆς φρόνησις κατώρθωσε νὰ θέσῃ τὸ πρέπον τέρμα εἰς περιστάσιν, ἦτις ἠδύνατο νὰ ἔχῃ φοβεράς συνεπειάς ἐν Λίμμεριτζ-Χάουζ καὶ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τοὺς ἄλλους.

⊙

Ἦτο ἡμέρα Πέμπτη, ἔληγε δὲ σχεδὸν ὁ τρίτος μῆν τῆς ἐν Κώμβερλανδ διαμονῆς μου.

Τὴν πρωΐαν, ὅτε κατῆλθον τὴν συνήθη ὥραν διὰ τὸ πρόγευμα, ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, διὰ πρώτην φοράν ἀφότου ἐγνωρίζομεθα, δὲν ἐκάθητο εἰς τὴν συνήθη τῆς παρὰ τὴν τράπεζαν θέσιν. Ἡ δεσποινὶς Φαίρλη εὐρίσκετο εἰς τὸν κῆπον. Μ' ἐχαιρέτισεν, ἀλλὰ δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Οὔτε τὰ χεῖλη μου οὔτε τὰ ἰδικά τῆς εἶχον προφέρει ποτὲ λέξιν ἐγειράσαν φραγμὸν μεταξὺ ἡμῶν. Ἐν τούτοις τὸ αὐτὸ αἰσθημα ἐνδομύχου ταραχῆς καθίστα δι' ἀμφοτέρους ὀδυνηρὰν τὴν συνάντησιν. Αὐτὴ ἀνέμεινε εἰς τὸν κῆπον καὶ ἐγὼ εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἕως ὅτου προσέλωσιν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἢ ἡ κυρία Βέζεϋ. Πρὸ δεκαπέντε μόλις ἡμερῶν μεθ' ὁποίας σπουδῆς θὰ ἔβαινον πρὸς συνάντησίν τῆς! πῶς θὰ ἐθλίβομεν τὰς χεῖρας ἀλλήλων, καὶ ὁποία συνδιάλεξις ἀνυπόκριτος καὶ ἐλευθέρη θὰ ἐπηκολούθει μετὰ τὴν ἐγκάρδιον ἐκείνην χειραψίαν!..

Μετὰ τινὰς στιγμὰς εἰσῆλθεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, περιφροντὶ ἔχουσα τὸ ἦθος, καὶ ἐδικαιολόγησε τὴν ἀπουσίαν τῆς μετὰ προφανοῦς περισπασμοῦ διανοίας.

— "Ὁρῆσα, εἶπεν, ἐξ αἰτίας οἰκιακῆς ὑποθέσεως, περὶ τῆς ὁποίας ὁ κύριος Φαίρλη μ' ἔκραξε νὰ συνομιλήσωμεν.

Προσῆλθε καὶ ἡ δεσποινὶς Φαίρλη ἐκ τοῦ κήπου, καὶ ἀντηλλάξαμεν τὰς συνήθεις τυπικὰς φιλοφρονήσεις. Ἡ χεὶρ τῆς, παγερὰ ὅσον αὐδέποτε, ἔψαυσε τὴν ἰδικήν μου. Δὲν μὲ ἐκύτταξε κατὰ πρόσωπον καὶ ἦτο ὠχροτάτη. Καὶ αὐτὴ ἡ κυρία Βέζεϋ τὸ παρετήρησεν, ὅτε εἰσῆλθε μετ' ὀλίγον εἰς τὴν αἴθουσαν.

— "Ἰσως πρόκειται νὰ μεταβληθῇ ὁ καιρός, εἶπεν ἡ ἀγαθὴ κυρία... Μὰς ἔρχεται ὁ χειμὼν... "Α. κέρη μου, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχωμεν χειμῶνα!..

Ὁ χειμὼν εἶχεν ἐπέλθει ἤδη εἰς τὴν καρδίαν τῆς Λαύρας καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μου!

Τὸ πρόγευμα τόσον ζωηρὸν καὶ εὐθυμον μέχρι τούδε, ἕνεκα τῶν συζητήσεων ἐπὶ τῶν σχεδίων καὶ τῶν ἀσχολιῶν τῆς ἡμέρας ὑπῆρξε βραχὺ καὶ σιωπηλόν. Ἡ δεσποινὶς Φαίρλη ἐφαίνετο στενοχωρημένη ἐκ τῶν μακρῶν σιωπηλῶν διαλειμματικῶν

τῆς συνδιάλεξως, παρεκάλει δι' ἰκετευτικῶν βλέμματος τὴν ἀδελφὴν τῆς ν' ἀναπληρώσῃ αὐτὴ τὰ χάσματα ὅπως ἄλλοτε. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, μετὰ τινὰς διασταγμοὺς καὶ προσκόπτουσα σχεδὸν εἰς πᾶσαν λέξιν, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἦτο διόλου φυσικὸν εἰς αὐτήν, ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους νὰ ὁμιλήσῃ.

— Λαύρα, εἶπεν, εἶδα τὸν θεῖόν σου σήμερον τὸ πρωῒ. Εἶνε τῆς γνώμης νὰ ποροτοιμάσωμεν τὸν κόκκινον θάλαμον. Μὲ ἐβεβίωσε δὲ περὶ ἐκείνου τὸ ὅσαῖν σοὶ ἔλεγεν ὄχι τὴν δευτέραν ἀλλὰ τὴν Τρίτην πρέπει νὰ εἶνε ἔτοιμος...

Ἡ δεσποινὶς Φαίρλη ἤκουε τὴν βραχεῖαν τχύτην προσφώνησιν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς τραπέζης· οἱ δάκτυλοί τῆς ἐπλανῶντο μέσον τῶν ἐντὸς τῆς παροψίδος τῆς ψυχῶν τοῦ ἄρτου. Ἡ ὠχρότης τῶν παρειῶν τῆς ἐπεξετείνετο καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, ἅτινα ἐφαίνοντο φοικιδῶντα. Δὲν παρετήρουν δὲ μόνος ἐγὼ τοῦτο· καὶ ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ τὸ εἶδεν, ὡς ἐγώ, καὶ ἠγέρθη πρώτη τῆς τραπέζης δαῦσα τὸ σημεῖον τῆς ἀποχωρήσεως.

Ἡ κυρία Βέζεϋ καὶ ἡ δεσποινὶς Φαίρλη ἐξῆλθον ὁμοῦ. Πρὸς στιγμὴν τὸ κλοκῆλαθον βλέμμα τῶν μεγάλων κυανῶν, προσφιλεστάτων ὀφθαλμῶν τῆς προσηλώθη ἐπ' ἐμοῦ περιλυπον, ὡς νὰ προσηλάνετο τὸν προσεχῆ ἀναπόφευκτον αἰώνιον ἀποχωρισμὸν. Εἰς τὸ βλέμμα τοῦτο ἀνταπεκρίθη ὅξυ ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἄλγος, τὸ ὅποιον μοὶ προανήγγελλεν, ὅτι ἔμελλον νὰ τὴν ἀπολέσω καὶ ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἀπώλειάν τῆς θὰ τὴν ἠγάπων δι' ἔρωτος ἔτι μᾶλλον σφιδροῦ.

Ἀφοῦ ἡ θύρα ἐκλείσθη μετὰ τὴν ἐξόδον τῶν, ὤδευσα πρὸς τὸν κῆπον. Παρὰ τὴν μεγάλην ὑαλόφρακτον θύραν ἵστατο ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, κρατούσα τὴν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα καὶ τὸ περιώμιον ἔχουσα ἐξηρητημένον ἀπὸ τοῦ βραχίονος Μὲ παρετήρησε μετ' ἄκρας προσοχῆς καὶ μοι εἶπε:

— "Ἐχετε καιρὸν νὰ συνομιλήσωμεν δι' ὀλίγας στιγμὰς, πρὶν ἀποσυρθῆτε νὰ ἐργασθῆτε εἰς τὸ σπουδαστήριόν σας;

— Βεβαίως, δεσποινὶς Χάλκομβ, εἶμαι πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— "Ἦθελα, κύριε Χαρτράϊτ, νὰ σὰς εἶπω κατὰ ἰδιαιτέρας. Φορέσατε τὸν πῖλόν σας καὶ συνοδεύσατέ με εἰς τὸν κῆπον. Ἐκεῖ δὲν πιστεύω νὰ ἔλθῃ νὰ μὰς ἀσχολήσῃ κανεὶς κατ' αὐτὴν τὴν πρωϊνὴν ὥραν...

Καθ' ἣν στιγμὴν κατηρχόμεθα, εἰς τῶν κηπουρῶν νεώτατος διήλθεν ἐγγύθεν ἡμῶν, κρατῶν ἐπιστολήν καὶ διευθυνόμενος εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ τὸν ἐστάματήσεν.

— Δι' ἐμὲ εἶνε αὐτὴ ἡ ἐπιστολή; τὴν ἠρώτησεν.

— "Ὁχι, δεσποινὶς, μοὺ εἶπον νὰ τὴν ἐγχειρίσω εἰς τὴν δεσποινίδα Φαίρλη, ἀπῆντησεν ὁ κηπουρός, τείνων ἐν τούτοις τὴν ἐπιστολήν ἣν ἔφερον.

Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ τὴν ἔλαβε καὶ παρετήρησε τὴν ἐπιγραφὴν

— Περιέργον γράψιμον! εἶπεν. Ποῖος τάχα νὰ ἦνε αὐτός, ὅστις γράφει εἰς τὴν Λαύραν;.. Ποῖος σοὶ τὴν ἔδωκεν; ἐξηκολούθησεν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν κηπουρὸν.

— Μία γυναῖκα, ἀπῆντησεν ὁ νεανίσκος.

— Τί εἶδους γυναικα;

— Μία γερόντισσα.

— Γερόντισσα;.. τὴν γνωρίζεις;

— Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν τὴν ἔχω ἰδεῖ ἄλλοτε.

— Καὶ παῦ ὑπῆγε;

— Πρὸς τὰ ἐκεῖ! εἶπεν ὁ νέος κηπουρός, στρεφόμενος πρὸς νότον καὶ δεικνύων μετὰ κινήματος λίαν περιληπτικοῦ ὅλας τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας τῆς Ἀγγλίας.

— Περιέργον! εἶπεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ. Ἢ ἦνε κάμμία ἰκεσία ἐπικίτιδος.

Πήγαμε, προσέθηκον, ἐγχειρίζουσα εἰς τὸν νεανίσκον τὴν ἐπιστολήν, πήγαμε τὴν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ δόσε τὴν εἰς κἀνένα ὑπῆρτην... Καὶ τώρα ἡμεῖς, κύριε Χαρτράϊτ, ἄς πηγαίνωμεν ἀπ' ἐδῶ.

Καὶ εἰσῆλθόμεν εἰς τὴν αὐτὴν ἀτραπὸν, εἰς ἣν ἐβασίλευμεν τὴν ἐπαύριον τῆς εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ ἀφιξέως μου, ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς τὸ μικρὸν θερινὸν περίπτερον, ἔνθα ἡ Λαύρα Φαίρλη καὶ ἐγὼ εἶδαμεν ἀλλήλους διὰ πρώτην φοράν. Ἐκεῖ ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ ἐσταμάτησε καὶ διέκοψε τὴν σιγὴν, ἣν ἐπιμόνωσ ἐτήρησε καθ' ὅσον ἐβασίλευμεν ἐγγὺς ἀλλήλων.

— Ἐδῶ ἤμπορῶ νὰ σὰς εἶπω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔχω νὰ σὰς ἀνακινώσω, εἶπε.

Καὶ ἀνελοῦσα εἰς τὸ περίπτερον ἐκάθησεν ἐπὶ μιᾶς ἔδρας παρὰ τὴν τράπεζαν, νεύουσα μοὶ νὰ καθίσω κ' ἐγώ. Ἦδη, ἀφότου μοὶ εἶχεν ἀποτείνει τὸν λόγον εἰς τὸ ἐστιατόριον, προσηθάνηεν τί ἔμελλε νὰ συμβῇ νῦν δὲν μοὶ ὑπελείπετο οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν.

— Κύριε Χαρτράϊτ, μοὶ εἶπε, θ' ἀρχίσω διὰ μιᾶς εἰλικρινοῦς ἐξομολογήσεως, θὰ σὰς εἶπω, ἄνευ πομπῶδους φρασσεολογίας, ἣν ἀποστρέφομαι καὶ φιλοφρονήσεων, ἄς περιφρονῶ, ὅτι κατὰ τὴν εἰς τὴν οἰκίαν μας διαμονὴν σας ἀπέκτησα καὶ αἰσθάνομαι ὑπὲρ ὑμῶν ζωηρὸν φιλικὸν ἐνδιαφέρον. Προδιετέθη λίαν εὐνοϊκῶς πρὸς ὑμᾶς ἡδῆ, ἀφ' ἧς στιγμῆς μοὶ διηγήθητε ὡς προσηνέχθητε πρὸς τὴν ἀτυχῆ ἐκείνην γυναῖκα, τὴν ὅποιαν συνητήσατε ὑπὸ περιστάσεως τόσον ἐκτάκτους. Ἰσως κατὰ τὴν περιστάσιν ἐκείνην δὲν ἐνηργήσατε μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς φρονήσεως, ἡ διαγωγή σας ὅμως δεικνύει, ὅτι ἔχετε θέλησιν ἰσχυράν, καὶ ὅτι εἰσθε πεπρωτισμένος ὑπὸ τῆς συγκαταβατικῆς ἐκείνης ἀβρότητας, ἣτις εἶνε ἡ κυρία ἀρετὴ παντὸς ἀληθοῦς εὐπατρίδου. Ἐκ τούτου συνέλαβον ἀρίστην περὶ ὑμῶν ἰδέαν καὶ ἡ κατόπιν συμπεριφορὰ σας δὲν διέψευσε τὰς προσδοκίας μου.

Ἐσταμάτησεν, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ὑψωσε τὴν χεῖρα δεικνύουσα ὅτι δὲν ἀνέμεινε ἀκόμη ἀπάντησιν παρ' ἐμοῦ. Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸ περίπτερον, ποσῶς δὲν ἐνεθυμούμην τὴν Λευκοφόρον, ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ διὰ τῶν λόγων τῆς ἀνε-

καλέσεν αὐτὴν εἰς τὴν μνήμην μου, καὶ ἔμεινε πλέον διαρκῶς ἐν αὐτῇ καθ' ὅλην τὴν συνδιαλέξιν. Δὲν ἔμεινε δὲ ἐπὶ ματαίῳ.

— Ὡς φίλη σας, ἐξηκολούθησε, θὰ σας εἶπω, διὰ τῆς αὐτῆς εἰλικρινοῦς καὶ ἀνεπιφυλάκτου γλώσσης, ὅτι ἀνεκάλυφα τὸ μυστικόν σας, καὶ τοῦτο κατώρθωσα, προσέξατε καλῶς, ἀνευ τῆς βοηθείας τινός, τοῦ ὑπαινιγμοῦ ἢ τῆς ἐμπιστευτικῆς ἀνακοινώσεως οὐδὲν ἴσως. Ἀπροσέκτως, κύριε Χαρτραίτ, ἀφήσατε τὸν ἑαυτὸν σας νὰ συλλάβῃ ζῶηρόν αἰσθημα — αἰσθημα σφοδρὸν καὶ σοβαρὸν, ὡς πολὺ φοβούμαι — πρὸς τὴν ἀδελφὴν μου Λαύραν. Δὲν σας ἐπιβάλλω τὴν ἐπάδουρον ποινήν, τοῦ νὰ μοὶ τὸ ὁμολογήσητε φανερά, διότι βλέπω καὶ γινώσκω, ὅτι εἰσθε ἀρετὰ εἰλικρινής, ὥστε δὲν δύνασθε νὰ τὸ ἀρνηθῆτε. Δὲν σας ἐλέγχω διὰ τοῦτο, σας οἰκτείρω μόνον, διότι ἀφέθητε εἰς αἰσθημα ἀνευ ἐλπίδων, εἰς σκοπὸν ἀπραγματοποιήτων. Δὲν προσεπαθήσατε νὰ προχωρήσητε, καὶ νὰ ἐπωφεληθῆτε ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον ἐν ἀγνοίᾳ μου· οὐδέποτε ὠμιλήσατε κρυφίως περὶ τοῦ αἰσθηματός σας εἰς τὴν ἀδελφὴν μου. Ἐδείξατε ἀδυναμίαν χαρακτῆρος καὶ δὲν ἐπηγρυπνήσατε πολὺ ἐπὶ τῶν πολυτίμων ὑμῶν συμφερόντων· ὡς πρὸς τοῦτο καὶ μόνον δύναται τις νὰ σας μεμψή. Ἐὰν ἔβλεπον εἰς τὴν διαγωγὴν σας καθ' οὐδὲν ἴσως τρόπον ὀλιγωτέραν ἀβρότητα καὶ ἐχεμυθίαν, θὰ σας ἔλεγον ν' ἀπέλθητε ἀνευ ἀναβολῆς ἐκ τῆς ἐπαύλεως, καὶ τοῦτο χωρὶς ποσῶς νὰ διστάσω, χωρὶς νὰ ζητήσω κανενὸς τὴν γνώμην. Ἄλλ' ὅπως ἔχουσι τὰ πράγματα αἰτιῶμαι μόνον τὴν νεότητά σας καὶ τὴν θέσιν σας, καὶ δὲν ἐλέγχω ποσῶς σας... Ἄς σφίγγωμεν τὰς χεῖρας!.. σας ἐλύπησα καὶ ἴσως θὰ σας λυπήσω κατόπιν περισσότερον· ἀλλὰ πῶς ἠδυνάμην νὰ τὸ ἀποφύγω; Πρὸ παντός ἄλλου ὅμως σφίγγατε τὴν χεῖρα τῆς φίλης σας, τὴν χεῖρα τῆς Μαριάννας Χάλκομβ!..

Ἡ αἰφνίδιος αὕτη ἀγαθότης, ἡ θερμὴ συμπάθεια ἀπτόητου καὶ μεγαλόφρονος γυναικός, ἥτις ἐδέχετο νὰ συνομιλῇ μετ' ἐμοῦ καὶ νὰ φέρηται ἐν πλήρει ἰσότητι, ἡ μετὰ γενναίας ἀποτομῆς ἔκκλησις εἰς τὰ αἰσθηματά μου, εἰς τὴν τιμὴν μου, εἰς τὸ θάρρος μου, μ' ἐνίκησαν παρακρῆμα. Ὅτε ἔλαβεν τὴν χεῖρά μου, προσεπάθησα νὰ τὴν εὐχαριστήσω, ἀλλ' ἠσθάνθη τὴν φωνὴν μου ἐκλείπουσαν.

— Ἀκούσατέ με, ἐξηκολούθησε μετὰ λεπτότητος, ἀποφεύγουσα καὶ τὸν ἐλάχιστον ὑπαινιγμὸν περὶ τῆς συγκινήσεώς μου, ἀκούσατέ με καὶ ἄς τελειώσωμεν. Αἰσθάνομαι ἀληθῶς ἀνακούφισιν, διότι, εἰς ὅσα ἔχω ἀκόμη νὰ σας προσθέσω, δὲν θὰ θίξω ζήτημα, ὅπερ θεωρῶ σκληρὸν καὶ ὀδυνηρὸν, τὸ ζήτημα τῆς ἀνισότητος τῆς κοινωνικῆς τάξεως. Περιστασις ἀλγεινὰ δι' ὑμᾶς, με ἀπαλλάττουσι τῆς δυσαρέστου ἀνάγκης τοῦ ν' ἀποστεινῶ εἰς ἀνθρώπον ζήσαντα ὑπὸ τὴν αὐτὴν μ' ἐμὲ στέγην ἐν ὅλως φιλικῇ σχέσει, τὸν ἐλάχιστον ὑπαινιγμὸν, ἀναγόμενον εἰς ζή-

τήματα τάξεων καὶ κοινωνικῆς ἱεραρχίας. Πρέπει, κύριε Χαρτραίτ, ν' ἀπέλθητε ἐκ Λίμμεριτζ-Χάουζ πρὶν τὸ κακίον χειροτερεύσῃ. Κατὰ καθήκον σας ὁμιλῶ τοιοῦτοτρόπως, τὸ δὲ καθήκον τοῦτο θὰ ἦτο τὸ αὐτό, ἡ ἀνάγκη τῆς ἐκπληρώσεώς του θὰ ἦτο ἐπίσης, ἐπιτακτικὴ, καὶ ἂν ἠθέλετε εἰσθαι ὁ ἀπόγονος τῆς ἀρχαιοτέρας καὶ πλουσιωτέρας τῶν οἰκογενειῶν τῆς Ἀγγλίας. Ὁρεῖτε ν' ἀποχωρισθῆτε ἀφ' ἡμῶν, ὅχι διότι εἰσθε ἀπλοῦς καθηγητῆς τῆς ἰχνογραφίας... — Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐσιώπησε καὶ με ἐκύτταξεν ἀτενῶς· εἶτα ἐξέτεινεν ἀποφασιστικῶς τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου — Ὅχι, διότι εἰσθε ἀπλοῦς καθηγητῆς τῆς ἰχνογραφίας, ἐξηκολούθησεν, ἀλλὰ διότι ἡ Λαύρα Φαίρλη εἶνε ἡδὴ μεμνηστευμένη.

Ἡ τελευταία αὕτη λέξις ἐπληξεν τὴν καρδίαν μου ὡς σφαῖρα πιστολίου. Ὁ βραχίον μου ἀπόλασε τὴν αἰσθησιν τῆς θλίψεως τῆς χεῖρός της. Οὐδ' ἐμινούμην οὐδ' ἐλάλουν. Ὁ σφοδρὸς ἄνεμος τοῦ φθινοπώρου ὁ σκορπιζὼν περίξ τὰ μεμνηστευμένα φύλλα μοὶ ἐφάνη αἰφνης παγερός, μοὶ ἐφάνη ὅτι αἱ ἄφρονες ἐλπίδες μου ὡς φύλλα τοῦ δένδρου παρεφέροντο ἐπίσης ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Αἱ ἐλπίδες μου!.. ἀλλὰ τίκι;.. Εἶτε μεμνηστευμένη εἶτε ὅχι ἀπεχωρίζετο πάντοτε ἀπ' ἐμοῦ διὰ φραγμῶν ἐπίσης ἀνυπερβάτων. Ἄλλος τις ὅμως ἀνὴρ θὰ ἐνεθυμείτο τὸ τοιοῦτο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην; Ὅχι θεοβίως, ἐὰν τὴν ἡγάπα ὅπως ἐγώ!

Ἀφοῦ παρήλθεν ἡ πρώτη τοῦ ἀλγους αἰσθησις, μοὶ ἀπέμεινεν ἡ δυσαρέστος ἐκείνη νόσος, ἡ ἐπομένη εἰς τὸν πρῶτον πόνον, ὃν πράγει τὸ τραῦμα. Ἐκ νέου ἠσθάνθη τὴν ἐπαφὴν τῆς χεῖρός της δεσποινίδος Χάλκομβ' ἠγειρα τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν ἐκύτταξα. Οἱ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ της, προσηλωμένοι ἐπ' ἐμοῦ, παρετήρουν τὴν θανάσιμον ὠχρότητα τῆς μορφῆς μου, ἣν ἠσθάνομην χωρὶς νὰ βλέπω.

— Συντριψάτε ὑπὸ τοὺς πόδας σας!.. μοὶ ἔλεγε, καταπατήσατε ἐδῶ εἰς τὴν ἴδιαν θέσιν, ὅπου διὰ πρῶτην φορὰν τὴν εἶδατε, τὸ ἀπίσιον αἰσθημα. Μὴ ἀφήσετε, ὡς πράττουσιν αἱ γυναῖκες, νὰ σας κυριεύσῃ. Ἀποσπάσατέ το καὶ καταπατήσατε αὐτὸ ὑπὸ τοὺς πόδας σας ὡς ἀνὴρ!..

Ἡ βικιότης, ἡ περιεχομένη εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς της, καὶ ἡ σταθερὰ αὐτῆς θέλησις, ἥτις συνεκεντρώτο εἰς τὸ βλέμμα, ὅπερ προσήλου ἀτενῶς ἐπ' ἐμοῦ καὶ εἰς τὴν θλίψιν τοῦ ἀκινήτου βραχίονός μου, εἶχον μεταδοτικὰς ιδιότητας καὶ μ' ἐνεψύχωσαν. Ἐμείναμεν σιγῶντες καὶ προσβλέποντες ἀλλήλους ἐπὶ ἐν λεπτὸν περίπτου. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐδικαιολόγησα τὴν πεποιθήσιν, ἣν ἐφάνετο δεικνύουσα πρὸς τὴν ἀνδρικήν μου ἰσχύν. Ἐξωτερικῶς τοῦλάχιστον ἐγενόμεν κύριος ἑμαυτοῦ.

— Συνήλθετε; με ἠρώτησεν ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ.

— Ἀρετὰ, ἀπήνησα, ὥστε νὰ ἐπι-

καλεσθῶ τὴν συγῶμην καὶ ὑμῶν καὶ ἐκείνης. Ὅ' ἀκολούθησω κατὰ πάντα τὰς συμβουλάς σας παρέχων εἰς ὑμᾶς τοιοῦτοτρόπως τὸ μόνον δείγμα τῆς εὐγνωμοσύνης τὸ ὅποιον δύναμαι...

— Αὐτοὶ οἱ λόγοι σας ἀκούσιν ἤδη διὰ νὰ μοὶ τὴν ἀποδείξωσιν, εἶπεν. Ἀπὸ τοῦ νῦν, κύριε Χαρτραίτ, τίποτε δὲν ἔχομεν νὰ κρούωμεν ἀπ' ἀλλήλων. Δὲν σας ἀποκρούπω, ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου με ἀφῆσε νὰ μαντεύσω ἀκουσίως. Ἀπερχόμενος θὰ εὐεργετήσητε καὶ αὐτὴν ὅπως καὶ ὑμᾶς. Ἡ ἐνταῦθα παρουσία σας, ἡ κατ' ἀνάγκην οἰκειότης τῶν σχέσεών μας, ἐντελῶς ἀθῶων ἄλλως τε ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν, πολὺ συνετάρραξεν αὐτὴν καὶ τὴν κατέστησαν δυστυχῆ Ἐγώ, ἥτις τὴν ἀγαπῶ κάλλιον τῆς ζωῆς μου, ἥτις πιστεύω εἰς τὴν ἀγνοητῆτά της, εἰς τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτῆρός της, εἰς τὴν ἀθωότητά της, ὅπως πιστεύω εἰς τὴν θρησκείαν μου, ἐγὼ γνωρίζω πόσας βραβάνους ὑπέστη ἡ συνειδήσις της, ἀφότου παρὰ τὴν θέλησιν αὐτῆς εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν της αἰσθημα ἀπῆδον πρὸς τὴν συμφωνίαν τοῦ συνοικεσίου, ἣν ἐντίμως ἀπεδέχθη. Δὲν λέγω — καὶ εἶνε περιττόν νὰ τὸ εἶπω μεθ' ὅσα συνέβησαν — ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ συνοικεσίου τούτου ἀπορρέει ἐκ τῆς καρδίας της. Ἡ τιμὴ μᾶλλον ἢ ὁ ἔρως θὰ τὴν ἀναγκάσωσι νὰ ἐμείνη εἰς τὸ συμφωνηθέν. Τὸ συνοικεσίον αὐτὸ ἐπεκύρωσεν ὁ πατήρ της θνήσκων πρὸ δύο ἐτῶν· αὐτὴ δὲν τὸ ἀπεδέχθη μετὰ χαρᾶς, ἀλλ' οὔτε τὸ ἀπέκρουσε μετὰ φρίκης· συγκατετέθη οἰκειοθελῶς. Προτοῦ νὰ ἔλθητε εἰς, εὐρίσκατο εἰς αἶν θέσιν εὐρίσκονται πλεῖστα γυναῖκες νυμφευόμεναι, χωρὶς νὰ ἔχουσι ζῶηρόν συμπάθειαν πρὸς τοὺς συζύγους των, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται πρὸς αὐτοὺς ἀποστροφὴν καὶ μόνον μετὰ τὸν γάμον ἀποκτῶσιν βαθμηδὸν πρὸς αὐτοὺς στοργὴν, ὁσάκις δὲν ἀποκτῶσι μῖσος. Ἐν πάσῃ πεποιθήσει ἐλπίζω — καὶ ὑμεῖς ὠκύτως πρέπει νὰ ἐλπίζητε μετὰ τὴν γενναίαν ἀυταπαρησίαν σας — ὅτι αἱ νέοι διαλογισμοί, τὰ νέα αἰσθηματά, ἔταραξαν τὴν πρῶτην ὑμῶν γαλήνην, δὲν ἔχουσι ρίζας τόσον βαθείας, ὥστε ν' ἀποβαίνῃ ἀδύνατος ἡ ἀπόσπασις αὐτῶν. Ἡ ἀπουσία σας — βλέπετε μέχρι τίνος σημείου προχωρεῖ ἡ πεποιθήσις μου πρὸς τὴν ἐντιμότητα, τὸ θάρρος καὶ τὴν φρόνησιν σας — θὰ βοηθήσῃ τὰς προσπαθεῖς μου, ὁ χρόνος δὲ θὰ βοηθήσῃ καὶ τοὺς τρεῖς ἡμᾶς. Χαίρω διότι ἡ πρώτη πεποιθήσις, ἣν, μόλις σας εἶδα, ἐσχημάτισα περὶ ὑμῶν, δὲν με ἠπάτησεν. Εἶμαι βεβαία, ὅτι ὡς πρὸς τὴν μαθητήριαν, ἥς ἀπέναντι κατὰ δυστυχίαν παρεγνωρίσατε τὴν θέσιν σας, δὲν θὰ φανῆτε ὀλιγώτερον χρηστός, ὀλιγώτερον ἰσχυρός τὸν χαρακτῆρα, ὀλιγώτερον συναισθηθόμενος τὰ καθήκοντά σας, παρὰ ὡς πρὸς τὴν ἀτυχῆ ἐκείνην ἐγκαταλελειμμένην, ἣν ἄλλοτε συνεδράματε...

Ἦτο αὗτος νέος ὑπαινιγμὸς περὶ τῆς Λευκοφόρου! Λοιπὸν ἦτο πεπωμένον νὰ μὴ γίνηται ποτε λόγος περὶ τῆς δεσποινί-

δος Φαίρλη και ἐμοῦ, χωρὶς νὰ προβάλλῃ εἰς τὸ μέσον ἢ ἀνάμνησις τῆς Ἄννης Κάδερικ, χωρὶς ν' ἀνορθωθῇ μεταξύ ἡμῶν ἢ ἀναπόφευκτος μορφή τῆς;

— Εἶπατέ μοι, τίνι τρόπῳ δύναμαι νὰ δικαιολογήσω πρὸς τὸν κύριον Φαίρλη τὴν ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεώς μου ἀπαλλαγὴν; ἐπὶ κνέλαβον. Εἶπατέ μοι, ποῦ ὀφείλω νὰ μεταβῶ, ὅταν κατορθώσω καὶ αὐτὸς νὰ τὴν ἐγκρίνῃ; Σὺς ὑπόσχομαι ὑπκοὴν τυφλὴν εἰς τὰς συμβουλὰς σας.

— Ὅπως δὴποτε ὁ καιρὸς ἐπείγει, ἀπῆντησεν. Ἦκούσατε τὴν προῖαν νὰ γίνηται λόγος, ὅτι πρέπει τὴν Δευτέραν νὰ ἦνε ἔτοιμος ὁ ἐρυθρὸς θάλαμος... Ὁ ἐπισκέπτης τὸν ὅποιον ἀναμένομεν τὴν προσεχῆ Δευτέραν...

Δὲν εἶχα τὴν ὑπομονὴν ν' ἀκούσω σαφεστέρως ἐξηγήσεις. Μετὰ τὰς γενομένας μοι ἐκμυστηρεύσεις, ἢ ἀνάμνησις τῆς συμπεριφορᾶς, ἢ ἐτήρησεν ἢ δεσποινὶς Φαίρλη κατὰ τὸ πρόγευμα, μ' ἐπληροφόρει μετὰ βεβαιότητος, ὅτι ὁ ἀναμένομενος εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ ἦτο ὁ μνηστήρ τῆς. Προσπάθησα ν' ἀποκρούσω τὴν ιδεάν ταύτην, ἀλλὰ δι' ὀρυθῆς ἀκουσίας, ἰσχυρωτέρως τῆς θελήσεώς μου, ἠναγκάσθη νὰ δικόψω τὴν δεσποινίδα Χάλομβ.

— Ἀφετέ με ν' ἀναχωρήσω σήμερον! τῇ εἶπα μετὰ πικρίας. Ὅσον ἐνωρίτερον τὸ πράξω, τόσον καλλίτερον θὰ εἶνε.

— Ὅχι σήμερον, ἀπῆντησεν ἐκείνη. Ἡ μόνη δικαιοδοσία, ἢν δύνασθε νὰ προβάλλητε εἰς τὸν κύριον Φαίρλη, ὅπως ἐγκαταλείψητε τὴν θέσιν σας πρὸ τοῦ ὀρισθέντος χρόνου, εἶνε ὅτι ἀπρόσπτος ἀνάγκη σας βιάζει νὰ ἐπιστρέψητε εἰς Λονδίνον. Εἶνε κακόν, εἶνε ἀνάξιον τὸ νὰ καταβιβάζηται κανεὶς μέχρι τῆς ἀπάτης. Πλὴν γνωρίζω τὸν κύριον Φαίρλη καὶ ἂν τῷ ἐμπνεύσητε τὴν ὑποψίαν, ὅτι δὲν σέβασθε πολὺ τὰς ὑποχρεώσεις σας, θ' ἀρνηθῇ νὰ σας ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτάς. Πρέπει νὰ τὸν ἴδητε τὴν Παρασκευὴν τὸ πρωί: ἀσχολήθητε ἀκολούθως ν' ἀφήσητε ὅσεν τὸ δυνατόν ἐν τάξει τὴν ἐργασίαν, ἢν δὲν ἠδυνήθητε νὰ τελειώσητε, καὶ τὸ Σάββατον ἀναχωρεῖτε. Καὶ τότε θὰ εἶνε ἐγκαίριος, κύριε Χαρτράιτ, καὶ διὰ σας καὶ δι' ἡμᾶς ὅλους.

Πρὶν προφθάσω νὰ τὴν διαβεβαιώσω, ὅτι ἐσκόπευον νὰ συμμορφωθῶ πληρέστατα πρὸς τὰς ἐπιθυμίας τῆς, ἠκούσαμεν κρότον βημάτων καὶ ἀνεσκιρτήσμεν ἀμφοτέροι. Κάποιος ἤρχετο ἐκ τῆς ἐπικύλεως πρὸς ἀναζήτησίν μας. Ἦσανθην τὸ αἶμα ἀνερχόμενον εἰς τὰς πρεσιάς μου καὶ κκτερχόμενον πάλιν εἰς τὴν καρδίαν μου. Μήπως τὸ τρίτον ἐκεῖνο ἄτομον τὸ ἐρχόμενον εἰς στιγμὴν τόσον κρίσιμον ἦτο ἢ δεσποινὶς Φαίρλη;

[Ἐπεται συνέχεια].

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΙΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

[Συνέχεια: ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Ὁ δερβίσης ἀπεκρίνετο:

— Θὰ δεηθῶ, ἀλλὰ λησμονήσον αὐτόν. Ἡ Γκιούλ-Χανούμ δὲν ἐσκέφθη κατὰ πρῶ-

τον περὶ τῆς παραδόξου ἀποκρίσεως τοῦ ἐπαίτου. Οἱ δερβίσηαι ἀποτελοῦσι μέρος φάλαγγος ἰερέων λίαν σεβαστῶν τοῖς Ὀθωμανοῖς: ἢ ζωὴ αὐτῶν, πλήρης στερήσεων καὶ ἀνγκῶν, ἐμπνέει σέβας, καὶ οἱ λόγοι αὐτῶν ἀκούονται μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἢ νεῦμα ἠπύρει διὰ τὴν καθημερινὴν ἐκείνην συνάντησιν καὶ τὴν μόνην ἐκείνην ἀπάντησιν, ἣτις ἐξήρχετο ἐκ τῶν χειλέων τοῦ ἀγνώστου. Θεωροῦσα προσεκτικώτερον τὸν δερβίσην, ἔστοχάσθη ὅτι τὸν ἀνεγνώριζε. Τῷ ὄντι εἶχεν ἤδη συναντήσει τοὺς μεγάλους καὶ μέλανες ἐκείνους ὀφθαλμούς, αἰθιλόδεντας ὑπὸ τῆς λύπης καὶ μεγεθυθέντας ὑπὸ τῶν δακρύων, τοὺς κανονικοὺς ἐκείνους καὶ ὑπερηφάνους χαρακτῆρας, ἰσχυροὺς ἤδη ἐκ τῆς δυστυχίας καὶ ἠλιοκαΐας, τοὺς εἶχεν ἰδεῖ στιγμιαίως, ἀλλὰ ποῦ;... Ἡ Γκιούλ μάτην προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ τίς ἄρα γε ἦτο ὁ ἱερεὺς ἐκείνος, ὁ τοσοῦτον νέος φαινόμενος καὶ τοσοῦτον δυστυχῆς: ἴσως εἶδεν αὐτὸν ἡμέραν τινα ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ πατρὸς τῆς. Κάτι τι ἔλεγεν ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶχε διαδραματίσει τι ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ ἢ ἐν τῷ βίῳ τινὸς προσφιλοῦς αὐτῇ ὄντος. Συλλογιζομένη δὲ οὕτω περὶ τοῦ ἀγνώστου τούτου ἢ Γκιούλ κατήντησεν ἐπὶ τέλους νὰ ἐνδικιφῆρηται δι' αὐτόν. Μήπως ταυτότης δυστυχημάτων προσήγγιζεν αὐτοὺς ἀλλήλοις; Οὐχὶ τυχαίως εὐρίσκετο ἐκεῖ πᾶσαν προῖαν, ἐπεζητεῖ βεβαίως τὴν συνάντησίν τῆς: ἀλλὰ διατὶ ἦτο τόσον περιρλιπος καὶ τῇ ἔλεγεν ἀδιακόπως νὰ λησμονήσῃ; ἐγίνωσκεν ἄρα γε ὅτι ἐπασχεν;

Ἡ Γκιούλ ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ, ἣτις δὲν ἐβραδυνε νὰ παρουσιασθῇ. Ἦτο περὶ τὰ τέλη τοῦ Σεπτεμβρίου, οἱ δὲ τρυγηταὶ ἐπορεύοντο ὄρθριοι εἰς τὸν τρυγητόν: διαβαίνοντες δὲ τινες ἐξ αὐτῶν ἔρριπτον βότρυον σταφυλῆς εἰς τὸν δίσκον τοῦ δερβίσου, τὸν καλλίτερον, ὠριμώτερον καὶ ξανθότερον. «Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δκνεῖζει Θεῷ!»

Ὁ ἱερεὺς, καθήμενος ἐπὶ τοῦ πρानοῦς τῆς ὁδοῦ, γυμνόπους, ἐνδεδυμένος χλαῖναν ἐκ φαῖου ἐρίου, ὑφ' ἣν ὑπεδεικνύετο ἔνδυμα ἐκ λευκοῦ λινοῦ ὑφάσματος, ἔχων τὴν κόμην καὶ τὸ γένειον ἀτμημέλητα, τὰς χεῖρας ὑψωμένας πρὸς τὸν οὐρανόν, δὲν ἔλεγε κἂν εὐχαριστῶ, ἀλλὰ: «Θεὸς μου, ἀπόδος αὐτῷ τοῦτο ἐν τῷ Παραδείσῳ!»

Γυνὴ τις Ὀθωμανίς, ἐπιστρέφουσα ἐκ τοῦ τρυγητοῦ, ἔδωκεν αὐτῷ λαμπρὸν βότρυον τσαοσιῶν, (ἄτινα ἐν τῇ Ἀνατολῇ λέγουσιν ὅτι εἶναι ἢ σταφυλὴ τοῦ Νῶε) κατ' ἣν στιγμὴν ἢ Γκιούλ ἤρχετο ἐφιππος, ἀκολουθουμένη μόνον ὑφ' ἐνὸς εὐνούχου.

Ἰδὼν τὴν νεάνιδα ὁ ἐπαίτης ἀφῆκε τὴν εὐσεβῆ στάσιν του καὶ ἠγέρθη ὅπως προὑπάντησεν αὐτήν. Παρὰ τὴν συνήθειάν τῆς, ἢ Γκιούλ δὲν ἔδωκεν αὐτῷ νόμισμα. Σταματήσασα δὲ τὸν ἵππον τῆς εἶπεν εἰς τὸν δερβίσην:

— Δός μοι μίαν βᾶγχα σταφυλῆς ἀντὶ μιᾶς λίρας.

Ὁ ἐπαίτης ἀνήγειρεν ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν.

— Μ' ἐκλαμβάνεις ὡς τρυγητὴν ἀπληστον; τῇ λέγει. Λάβε, ἰδοὺ ὄλον τὸν βότρυον: εἰς ἀνταλλαγμὰ δὲ ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θέλεις ὑπάγει πλέον εἰς Γεδι-Ἀγάτς τόσας ἡμέρας, ὅσας βᾶγχα σταφυλῆς θέλεις μετρήσει.

— Διατὶ; ἠρώτησεν ἢ Γκιούλ ἐκπληκτος.

— Ἐνθυμοῦ ὅτι ἢ ὑπερηφάνεια σὲ ἔσωσεν ἐκ τῆς ἀτιμίας, ἢ δ' ἔρωσ θέλει σε σώσει ἐκ τῆς ἀπελπισίας...

Λέγων δὲ ταῦτα ὁ δερβίσης ἔθηκεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς νεάνιδας τὰ ὠραία τσαοσιᾶ.

— Νὰ μὴ ὑπάγω πλέον..., εἶπεν ἢ Γκιούλ ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς: γινώσκεις, ἄγιο ἄνθρωπε, τί συμβαίνει ἐν τῇ ψυχῇ τῶν Μουσουλμανίδων;

— Ἴσως.. Φύλαξον τὴν ὑπόσχεσίν σου.. ὅσοι κόκκοι, τόσον ἡμερῶν ἀπουσία ἐκ τῆς προσκυνήσεώς σου...

Ταῦτα δ' εἰπὼν ὁ ἐπαίτης ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε περισσότερον, ἀφίνων τὴν Γκιούλ τετραγαμμένην.

— Γινώσκω τὸ ὠχρὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, ἔχω ἀκούσει τὴν φωνὴν του, ἔλεγε κατ' ἐκυτὴν. Ὡ Ἀ.Ι.Ι.Α.Γ. ἐμπνευσόν με! Τίς εἶναι ἄρα γε ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὁ γινώσκων τὰ μυστικά μου, καὶ συμβουλεύων μοι νὰ λησμονήσω τὸν Ἀβδούλ-Μετζίτ;

Παρὰ τὴν ἀβεβαιότητα, ἐν ἣ τὴν ἄφινεν ἢ παραδόξος ἐκείνη συνάντησις, ἢ Γκιούλ-Χανούμ ἠρίθμησε θρησκευτικῶς τὰς βᾶγχα τῆς σταφυλῆς, αἵτινες ἦσαν χονδραὶ καὶ βελουδιῶται ὡς μέγαρα δαμάσκηνα, καὶ αἵτινες ἀπετέλουν τὸν ὑπὸ τοῦ δερβίσου δοθέντα αὐτῇ βότρυον ὑπῆρχον δ' ἐν αὐτῷ τριάκοντα καὶ τρεῖς. Πιστὴ εἰς τὴν σιωπηλὴν ὑπόσχεσίν τῆς, ἢ Γκιούλ-Χανούμ ἐπὶ τριάκοντα τρεῖς ἡμέρας δὲν ὑπῆγεν εἰς Γεδι-Ἀγάτς. Ἐν τούτοις ἦτο περίεργος νὰ ἴδῃ καὶ πάλιν τὸν παραδόξον δερβίσην! Μόνος δ' ὁ ὀβόος. τοῦ νὰ φανῇ ἀπειθῆς εἰς τὰς συμβουλὰς ἀνδρὸς τοσοῦτον σεβασμίου, τὴν ἔκαμε νὰ τηρήσῃ τὸν ὄρκον τῆς.

Κατ' ἐκεῖνον τὸν μῆνα ἢ Γκιούλ ἔτυχε πολλάκις νὰ ἴδῃ τὸν Φαῖδ-Βέην. Ὁ ποιητῆς εἶχε γείνει στενὸς φίλος τοῦ πατρὸς τῆς, μετ' ὄλην τὴν διαφορὰν τῆς ἠλικίας καὶ τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν. Ὁ σουλτάν Ἀβδούλ-Μετζίτ εἶχεν ἀφήσει κκλήν περιουσίαν εἰς τὸν εὐνοούμενόν του, κτήματα ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Βοσπόρου, τοὺς ὠραιστάτους ἵππους τῶν σταύλων του, καὶ τὰ πολυτίμα κειμήλια, ἄτινα ἠγάπη νὰ φέρῃ. Ὁ Ἀβδούλ-Ἀζίζ οὐ μόνον οὐδεμίαν ἔδειξε δυσἀρέσκειαν διὰ τὰ γενναῖα δῶρα τὰ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του ἀφεθέντα εἰς πτωχὸν ποιητὴν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐτίμησε τὸν Φαῖδ-Βέην διὰ τοῦ τίτλου τοῦ πασσα, καὶ προσήνεγκεν αὐτῷ θέσιν κλειδούχου ἐν ταῖς ἀνακτόροις. Ὁ Φαῖδ δὲν ἠδύνατο ν' ἀπορρίψῃ τὸν τίτλον, ἀλλὰ ἀπεποιήθη θέσιν τοσοῦτον εὐγενῆ. Ὁ

πλοῦτῆς του δὲν τὸν ἐμέθυσε, ποσῶς, πρῶτῖμα νὰ ζῆ μετριοφρόνως ἐν Προύση ἵνα συντροφειῇ γέροντα, μᾶλλον ἢ νὰ διαπρέπη ἐν τῇ Σταμπούλ.

Ὁ Ἰζεδδὶν-εφέντης ἐνόησεν ἐπὶ τέλους τὸ μυστικὸν τοῦ Φαῖδ, τουτέστι τὸν πρὸς τὴν Γκιουλ-Χανούμ ἐρωτᾶ του... καὶ αὐτὴν τὴν ἀφροσύνην του, καὶ τὴν δυστυχίαν συμπτῶσιν, δι' ἧς ἡ θυγάτηρ του ἐγνώρισεν τὸν Ἀβδουλ-Μετζίτ. Ὁ πρῶτον Σέιχ-ούλ-Ἰσλάμ δὲν ἀπηλπίζετο ποτε περὶ τῆς θεραπείας τῆς θυγατρὸς του ἀπὸ τοιοῦτου παραφρονοῦ πάθους καὶ ἐπέτρεπεν εἰς τὸν ἐρωτόληπτον Φαῖδ νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῇ. Διὸ ἐνεθάρρουνεν αὐτὸν νὰ τῇ γράφῃ ὠραϊότατα ποιημάτια, ἡ δὲ Γκιουλ ἐλάμβανεν αὐτὰ ἐντὸς ἀνθοδέσμης, ἡ ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ περιπλανᾶται ἐν τῷ κήπῳ, ὅτε ἡ νεανίς περιεπάτει ἐκεῖ μετὰ τῶν θεραπειῶν της. Μάτην ἡ Γκιουλ διέβαινεν ἐγγύθεν αὐτοῦ χωρὶς νὰ τὸν χαιρετίσῃ (διότι εἰς τὴν Ὀθωμανίδαν μόνον τὸν πατέρα της καὶ τὸν βασιλέα ἐπιτρέπεται νὰ χαιρετίσῃ), ὁ Φαῖδ ἐστοχάζετο καλῶς ὅτι ἡ Γκιουλ ἐταπεινῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ καθίστατο ῥοδόχρους, ὡς ἐμφαίνει τὸ ὄνομά της.

Ὅποιαν χαρὰν καὶ ἐλπίδα ἐνέβαλλεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ νέου τὸ αἰφνίδιον ἐκείνου ἐρύθημα!

— Γκιουλ-Χανούμ, τῇ ἐπιθύριζεν, ὑπάρχει ἀγαθὸς τις ἀγγελος ἐκεῖ ἐπάνω, ἐπιθυμῶν νὰ μᾶς βλέπῃ ἠνωμένους. Φεῦ! διὰ τί νὰ μὴ δύναμαι νὰ σ' ἀρέτω! τί βιάσασθαι ν' ἀγαπᾶ τις καὶ νὰ μὴ ἀνταγαπᾶται!

Ἡ νεανίς δὲν ἀπεκρίνετο καὶ ἠκολούθει τὴν πορείαν της, καὶ ὅμως ἠσθάνετο ἑαυτὴν τρέμουσαν, καὶ τὰ γόνατά της καμπτόμενα, ὅτε ἐν τῇ στροφῇ δεινροστοιχίας τινὸς ἐνεφανίζετο ὁ νεαρὸς ποιητής.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

K.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

τῆς νήσου Πεκάνης.

[Δήγημα ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ Μένωνος.]

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ πάππου μου Τοβίας, ἀρχαῖος ναυτικός, ἀποθανὼν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ὑπέστη κατὰ τὴν νεότητά του περιέργου συμβεβηκότα. Ὑπῆρξε καὶ δεξιὸς καὶ νουεχῆς σπουδάσας γνώσεις τινὰς λίαν χρησίμους. Ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὅστις ἐπίσης ὑπῆρξε ναυτικός, ἐμαθε τόσα ἀγγλικά, γαλλικά καὶ ἰσπανικά, ὅσα ἦσαν αὐτῷ χρήσιμα, ὅπως τῷ χρησιμεύσωσιν ὅταν εὐρίσκηται ἐντὸς ζῶντων πλοίων ἡ λιμένω.

Κατὰ τὸ 1822, ὅτε ἐγένετο 15 ἐτῶν, εἰσῆλθεν ὡς ναυτοπαις εἰς τὸ βρίκιον Οὐραϊά τὸ ὅποιον ἐπρόκειτο νὰ πλεύσῃ πρὸς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην, φέρων φορτίον πολυτίμων ἐμπορευμάτων.

Ὁ διὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ πλοῦς ἦτον ταχύς καὶ ὠραῖος. Τοιοῦτος ἐπίσης ὑπῆρξεν ὁ πλοῦς καὶ ἐν τῷ Μεξικανικῷ κόλπῳ, καὶ τὸ βρίκιον εὐρέθη τέλος πρὸ

τῶν ἐκβολῶν τοῦ Μισσισιπιῆ ποταμοῦ, ὅτε ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ ναύκληρος μετὰ προσοχῆς ἀνεζήτουν πλοῖον ὀδηγόν, ἀτινα συνήθως κατὰ τὰ μέρη ταῦτα παραπλεύουσι. Ἐπὶ μακρὸν ματαίως ἐκοπιάζον, ὅτε ὁ ναύκληρος ἐφώνησε:

— Βλέπω ἓνα πανί.

— Διάβολε! ἐκρυύχασεν ὁ πλοίαρχος, παρατηρῶν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου δὲν εἶνε πιλότος, ἀλλὰ μεγάλη καὶ καλῶς ὀπλισμένη σκοῦρα, ἡ ὁποία μοῦ φαίνεται πολὺ ὑποπτος.

— Νομίζετε, ὅτι εἶνε πειρατικὴ;

— Εἰς τὴν πίστιν μου φοβοῦμαι, μήπως εἶνε τὸ τρομερὸν πλοῖον τοῦ πειρατοῦ Πέτρου Λαφίττου. Ἐ, Τοβία, παιδί μου, φώναξέ μου τὸν Ἀράπη Ἀντώνιον, ὁ ὅποιος μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε εἰς τὸ ἀμάρτι.

Ὁ Τοβίας καταβὰς ὑπὸ τὸ κατὰστρωμα ἔφερε τὸν μαῦρον, ὅστις ἦτο καύτης λίαν ἐπιτήδειος, γνωρίζων κάλλιστα τὰς θαλάσσας τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς ἐν αὐταῖς διατρέχουσι τὰ πλοῖα.

— Ἀντώνιε, ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος δίδων εἰς τὸν μαῦρον τὸ τηλεσκόπιον, γνωρίζεις ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ ὑποπτον πλοῖον;

— Μάλιστα, κυρίε, ἀπήντησεν ὁ μαῦρος περιφροδῶς, παρατηρήσας ἐπ' ὀλίγον διὰ τοῦ τηλεσκοπίου. Εἶνε ἡ Ἀστραπὴ, τὸ πειρατικὸν πλοῖον, πλοιαρχούμενον ὑπὸ τοῦ κακούργου Πέτρου Λαφίττου. Γνωρίζω πολὺ καλὰ τὴν σκοῦραν. Πρὸ δύο ἐτῶν εὐρισκόμην ἐντὸς πλοίου ἰσπανικοῦ, τὸ ὅποιον τὸ ἐκνήγησεν ὁ πειρατὴς αὐτός. Καὶ δὲν θὰ ἐγλυτώνωμεν, ἐὰν δὲν ἤρχετο εἰς καλὴν στιγμήν μίκα Ἀγγλικὴ φρεγάτα, ἡ ὁποία ἐδίωξε τὸν κουρσάρου.

— Καὶ ἐγὼ αὐτὸ ἐνόμισα, ὅτι εἶνε ὁ πειρατὴς Λαφίττης. Θεωρεῖ τὰς θαλάσσας αὐτὰς ὡς κτῆμά του.

— Σωστά, καπετάνιε μου. Ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἅγιοί του ἄς μᾶς βοηθήσωσιν νὰ μὴ πέσωμεν εἰς τὰ κακούργα χέρια του.

Ἀφοῦ λοιπὸν οὕτως ἐβεβαίωθησαν, ὅτι ἔχουσιν ἐνώπιόν των τὸν τρομερὸν πειρατὴν, περὶ τῶν κακούργημάτων τοῦ ὁποίου τοσαῦτα ἐλέγοντο, ὁ πλοίαρχος διέταξε νὰ ἀνκεπετάσωσιν ἅπαντα τὰ ἰστία καὶ νὰ διευθυνθῶσι πρὸς δυσμάς. Οὗτος ἠλπίζεν, ὅτι, ἐπειδὴ τὸ πλοῖόν του εἶχε μεγάλην ταχύτητα, ἠδύνατο νὰ διακρυφῇ, ἂν ὅχι τὴν ἡμέραν τοῦλάχιστον τὴν νύκτα, καὶ ν' ἀπατήσῃ τὸν πειρατὴν διὰ τινὸς ἐπιτηδείου κινήματος.

Ἀλλὰ τὸ ἐπιχειρήμα τοῦτο δὲν ὠφέλησε. Ἦτο μὲν τὸ βρίκιον ταχύ, ἀλλὰ καὶ ἡ σκοῦρα δὲν ἦτο κατωτέρα κατὰ τὴν ταχύτητα, περὶ τὴν ἐσπέραν μάλιστα ἐφάνη ὅτι πολὺ ἐπλησίασε. Ἡ νύξ ἦτο εὐσέληνος καὶ ἡ σκοῦρα ἔμνε πάντοτε ἑρατῆ, ὥστε ἦτο ἀδύνατον ν' ἀπατηθῇ διὰ τινὸς κινήματος ἐπιτηδείου.

Περὶ τὸ λυκχυγὲς ἠγέρθη τρικυμία ἐξ ἐκείνων, αἰτίνας εἶναι συνήθεις ἐν τῷ Μεξικανικῷ κόλπῳ. Μέρους τῶν ἰστιῶν κατεσχίσθη εἰς τεμάχια, τὰ ἐπιλοιπὰ δὲ κατεβιάσθησαν. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον

θεωρήθη ὡς εὐτύχημα, ἦτο ὅτι καὶ τὸ πειρατικὸν πλοῖον ἐπίσης ἐκινδύνευε, καὶ ἤρχισε βαθυμῶδῶς νὰ ἐξερχνίζεται ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα.

Ὁ πλοίαρχος ἐγνώριζεν, ὅτι εὐρίσκειτο ἐν ἐκινδύνῳ γειτονεῖα τῆς ἀκτῆς τῆς Δυτικῆς Λουϊσιανίας, ἠλπίζεν ὅμως νὰ εὕρῃ καταφύγιον ἐν τινι ὄρμῳ, ἀλλὰ ματαίως. Ἡ καταιγὶς ὤθει ἀπύστως τὸ βρίκιον πρὸς τὰ βορειοδυτικά. Οὕτω, ἐν μεγίστῳ κινδύνῳ, παρῆλθεν ὀλόκληρος ἡ ἡμέρα, ὅτε δὲ ἤρχισε νὰ ἐπέορθηται ἡ νύξ, τὸ πλοῖον προσέκρουσε ἐπὶ τινος πρὸ τῆς ἀκτῆς ὑπαρχούσης ἀμώδους ὑφάλου, ἐπὶ τῆς ὁποίας καὶ στερεῶς προσκολλήθη. Ἡ Οὐραϊά καταστράφη.

Ὅθεν ἤρχισαν νὰ σκέπτονται περὶ τῆς διασώσεως τοῦ πληρώματος καὶ ἐὰν δυνατόν, νὰ σώσωσι μέρος τοῦ πολυτίμου φορτίου.

Ἐπειδὴ ὅμως εἶχεν ἐπέλθει ἡ νύξ, ὀλίγη πρὸς τοῦτο ἐγένοντο προπαρασκευαί. Εὐτυχῶς δὲ τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου ἦσαν καλῶς κατασκευασμένα καὶ δὲν συνετρίβησαν ὑπὸ τῆς ἀγρίας θαλάσσης, ἂν καὶ τὰ ἀφρίζοντα αὐτῆς κύματα ἐπεκάλυπτον ὀλόκληρον τὸ πλοῖον. Ἐπρεπε νὰ περιμείνωσι μέχρι τῆς πρωίας, ὅτε πράγματι ἐγνώρισαν τὴν ἀθλίαν αὐτῶν κατάστασιν.

Ἡ χθαμαλὴ καὶ ἔρημος ἀκτὴ ἀπέχετο περίπου περὶ τὸ ἓν καὶ ἥμισυ ἀγγλικὸν μίλιον, ἐνώπιον δ' αὐτῆς ἐξετείνετο στενὴ ἰλιώδης ῥαχία, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀφρίζουσα ἐπιπτον κύματα πελώρια. Μόνον περὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥαχίας ταύτης ὑπῆρχεν ἀνοιγμά τι, ἐνθα ἴσως θὰ ἦτο ἡ ἐκβολὴ ποταμοῦ τινος.

Περὶ τὴν πρωίαν ἡ ὄρμη τῆς καταιγίδος ἠλαττώθη, ἡ θαλάσσα ὅμως διετέλει εἰσέτι ἀνήσυχος. Ὁ πλοίαρχος διέταξε νὰ κατεβιάσασιν τὴν μεγάλην λέμβον καὶ παραλαβῶν ἐν αὐτῇ ἐξ ναύτας ἐπλευσε πρὸς τὴν παραλίαν, ὅπως εὕρῃ θέσιν τινὰ κατὰλληλον πρὸς ἐκφόρτωσιν. Ἐν τῷ πλοίῳ ἔμειναν ὁ γέρον ναύκληρος, Ὁλλανδός, ὑπὸ τὰς δίκταγὰς τοῦ ὁποίου κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ πλοίαρχου ἐτέθη τὸ πλοῖον, τρεῖς Γερμανοὶ καὶ δύο Ἀγγλοὶ ναῦται, ὁ μάγειρος, ὁ μκύρος Ἀντώνιος καὶ ὁ ναυτοπαις Τοβίας.

Ἡ λέμβος ἀπέπλευσεν, ὅτε μὲν βυθιζομένη ἐντὸς τῶν κυμάτων, ὅτε δὲ ἐπὶ τούτων ἀνερχομένη, ὅτε ἐπὶ τέλους ἐφθασεν ἐπὶ τῆς ῥαχίας. Καὶ πάλιν ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς κορυφῆς κύματος τινος καὶ ἀκελεύθως ἐξερχνίσθη ἐντὸς ἀφροῦ κυμάτων.

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι ἡ λέμβος ἐχάθη, ἐμορμύρισε ὁ γηραιὸς ναύκληρος μετὰ τινὰ φθερὰν σιωπῆν.

— Νὰ, ἰδοὺ παῦ τὴν σύρουν τὰ κύματα, ἐφώνησεν ὁ Τοβίας.

Πράγματι ἐπὶ τῶν ἐξηγηριωμένων κυμάτων ἐφέρετο ἡ λέμβος, ἀλλὰ ἀνεστραμμένη ἔχουσα τὴν τρύπιδαν, ἀναμφιβόλως δὲ ὁ πλοίαρχος μετὰ τῶν ἑξ ναυτῶν εἶχον πνιγῇ. Ἀπελπισία τότε κατέλαθεν ἅπαντας τοὺς ἐν τῷ πλοίῳ εὐρισκαμένους.

Τὰ νέφη ἐξηφανίσθησαν καὶ ὁ οὐρανὸς πάλιν διὰ λαμπροῦ ἡλιακοῦ φωτός ἐφώ-

τιζε στερεὰν καὶ θάλασσαν. Ὅμως ἐξηκολούθει νὰ πνέη εἰσέτι ἄνεμος θαλάσσιος ὀξύς, φέρων τὰ ἀφρίζοντα κύματα πρὸς τὸν αἰγιαλόν, πρὸ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε ἡ ἀφρίζουσα ῥαχίς.

Περίλυποι οἱ δυστυχεῖς πικρῆθρον τὴν κυκλινομένην θαλάσσαν, ὅτε ὁ μαῦρος αἰφνιδίως ἔρρηξε κραυγὴν·

— Νὰ πάλιν ἡ καταραμένη σκούρα.

Πραγματικῶς ἦτο τὸ πειρατικὸν πλοῖον, τὸ ὁποῖον πρὸς αὐτοὺς ἔπλεε, καὶ ἐκ τοῦ καταστρώματος τοῦ ὁποίου εἶχε πικρῆθρηθῆ τὸ ναυάγιον τοῦ βροχίου.

— Τρέξτε νὰ φύγωμεν εἰς τὴν ξηρὰν, εἶπεν ὁ μάγειρος, ἔχομεν ἀκόμη τὴν μικρὰν λέμβον.

— Εἶνε ἀνωφελές, εἶπεν ὁ ναυκλῆρος, σείων τὴν κεφαλὴν. Ἐὰν ἡ μεγάλη λέμβος δὲν ἠδυνήθη νὰ διέλθῃ διὰ τῆς ῥαχίως, ἡμεῖς ἀναμφιβόλως δὲν θὰ τὸ καταρθώσωμεν. Ἐκτὸς τούτου ὁ πειρατὴς πλέει πολὺ ταχέως καὶ δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀποφύγωμεν.

— Ἐγὼ ὅμως εἶμι τῆς γνώμης νὰ δοκιμάσωμεν μήπως σωθῶμεν, εἶπεν ὁ μαῦρος. Δὲν εἶνε χειρότερον νὰ πνιγῶμεν, πρὸς ζωντανοὶ νὰ πέσωμεν εἰς τὰ χέρια αὐτῶν τῶν διαβόλων, οἱ ὅποιοι θὰ μᾶς σφάζωσι.

— Διατί θὰ μᾶς θανατώσῃ, ἀρῶ δὲν θὰ τοῦ ἀντισταθῶμεν, τὸ δὲ πλοῖον καὶ τὸ φορτίον εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σου;

— Τότε θὰ μᾶς ἀνγκάσῃ νὰ τὸν ὑπηρετήσωμεν. Τόσα πολλὰ κακουργήματα ἔχω ἀκούσει δι' αὐτόν, ὥστε ἀμφιβόλως, ἂν θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ φύγωμεν.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ ἀπὸ τὸ νὰ υπηρετήσω κακούργον, ἐτονθόρουζεν ὁ γηραιὸς Ὀλλανδός. Εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν ὑπῆρξα τίμιος ναύτης, καὶ τίμιος θέλω νὰ μείνω.

— Τότε φύγε!

— Εἶνε ἀδύνατον. Οἱ πειραταὶ θὰ μᾶς συλλάβωσι μετὰ μεγάλης εὐκολίας, διότι γνωρίζουσι καλλίτερον ἀπὸ ἡμᾶς αὐτὴν τὴν ἔρημον παραλίαν. Βλέπεις, Ἀντώνιε, εἶνε εἰς τὸν δρόμον!

Πράγματι ἐκ τῆς σκούρας, ἣτις δὲν εἶχε χωρήσει πολὺ, ὡς γνωρίζουσα καλλίστα τὰ ἀδελφὰ ταῦτα τῆς θαλάσσης μέρη, ἀπέπλεον δύο μεγάλα καὶ καλῶς ὀπλισμέναι λέμβοι, ταχέως πλησιάζουσαι πρὸς τὸ ναυάγιον.

— Ἐ! ἐκραύγασεν ὁ διοικῶν τὴν πρῶτην λέμβον εἰς γαλλικὴν καὶ ἀκολουθῶν εἰς ἀγγλικὴν γλώσσαν. Τί πλοῖον εἶνε αὐτό;

— Γερμανικὸν πλοῖον Οὐραρία ναυαγήσαν. Ὁ πλοίαρχος μετὰ ἑξ ναυτῶν ζητῶν νὰ ἀποβιβασθῇ εἰς τὴν ξηρὰν ἐπνίγη ἀπήνησεν ὁ ναυκλῆρος ἀγγλιστί.

— Τί ἔχετε φορτωμένα;

— Διάφορα ὑφάσματα μάλλινα, λινὰ καὶ μεταξωτά. Μῆρος τοῦ φορτίου ἐδράβη ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

— Δὲν πειράζει! Δυναμέθη καὶ αὐτὰ νὰ τὰ χρειασθῶμεν.

— Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ βλάψετε δυστυχεῖς ναυαγούς.

— Ἄν βέβαια δειχθῆτε φρόνιμοι, τί-

ποτα δὲν θὰ πάθετε ὁ πλοίαρχος Λαφίττης εἶνε ἄνθρωπος, ὅστις δέχεται ἀπὸ ὀμιλίαν.

Οἱ πειραταὶ ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ ναυαγίου, καὶ ἤνοιξαν τὴν ἀποθήκην τῶν ἐμπορευμάτων. Οἱ ναυαγοὶ ἐτέθησαν ἐπὶ τινος λέμβου καὶ ἐρέθησαν πρὸς τὴν σκούρα, πρὸς τοὺς ὁποίους οὐδὲν ἐπετραπή νὰ λάβωσιν ἐκ τῶν ἰδιαιτέρων πραγμάτων των. Μόνον τὰ ἐνδύματα ἄτινα ἐφόρου ἀφῆσαν αὐτοῖς.

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς σκούρας τοὺς ὑπεδέχθη ὁ πλοίαρχος Λαφίττης. Ὁ διαβόητος οὗτος πειρατὴς, ὁ τρόμος τότε τῆς Μεξικανικῆς θαλάσσης, ἦτο ἀνὴρ ὑψηλός, ἡλικίας τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν καὶ ἔχων τὴν ὄψιν ἀγρίαν, διότι ἐν μέσῳ πσομελαίνης κόμης καὶ γενειάδος ἔλαμπον φρικωδῶς δύο ὀφθαλμοὶ λυγροί. Ἐφόρει εἶδος στολῆς ναυτικῆς. Ἐπὶ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ ἐκρέματο βραχιεὶς τις σπᾶθη, καὶ ἐπὶ τῆς ζώνης ὑπῆρχε βεβουημένον πιστόλιον. Εἰς γλώσσαν ἀγγλικὴν ἤρχισε νὰ ἀνακρίνη τὸ πλήρωμα τῆς Οὐραρίας. Ὁ ναυκλῆρος διηγήθη αὐτῷ πᾶν ὅσα εἶπε καὶ εἰς τὸν διοικητὴν τῆς λέμβου, πικρῶν αὐτὸν νὰ μὴ τοὺς καταστρέψῃ.

— Οὐδὲν συμφέρον ἔχω νὰ σᾶς βλάψω, ἀμα θελήσητε νὰ μὲ ὑπκούσητε, εἶπεν ὁ πειρατὴς.

— Τί ἐννοεῖτε μὲ τοῦτο πλοίαρχε;

— Ἐνοῶ ὅτι, ὅστις δὲν εἶνε μαζὶ μου, εἶνε ἐχθρὸς μου.

— Ἄλλ' ἡμεῖς δὲν ἀντεστάθημεν.

— Ὅχι, ἀλλὰ δύνασθε ἀκολουθῶν νὰ μαρτυρήσητε ἐναντίον μου ἐνώπιον κενῆς ναυτοδικαίου. Θέλετε νὰ λάβετε ὑπηρεσίαν εἰς τὴν σκούρα μας; τότε εἰσθε φίλοι μας πρὸς τοῦτο ὑποχρεοῦσθε νὰ ὑπηρετήσητε ἐπὶ δύο ἔτη. Μετὰ πρέλευσιν τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ διαστήματος θὰ σᾶς ἀφήσω. Θὰ ἔχετε λάθει τότε μέρος εἰς τὰ κακουργήματά μας, καὶ γνωρίζω τότε, ὅτι δὲν εἶνε φόβος νὰ μὲ προδώσετε. Λοιπὸν δέχεσθε αὐτὰς τὰς προτάσεις μου;

Ὁ γέρον Ὀλλανδὸς σείσας σκεπτικῶς τὴν κεφαλὴν ἀπήνησεν:

— Οὐδέποτε... εἶμι τίμιος ναύτης καὶ χριστιανός!

— Κατεβᾶτε τὴν σκίδα! ἐκραύγασεν ὁ Λαφίττης.

Σχνὲς τις κατεβιβάσθη ὀλίγους τινὰς πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

— Δέστε τὰς χεῖρας τοῦ τρελοῦ τούτου ὀπισθᾶκωνα καὶ βάλτετέ τον εἰς τὴν σκίδα. Ἐ, Βιργίνιε!

Μαῦρός τις γίγας ἐνεφανίσθη.

— Εἶνε γεμάτο τὸ πιστόλι σου;

— Ναι, καπετάνιε!

— Θέσε το εἰς τὸ αὐτὶ αὐτοῦ τοῦ βλακῆς!

Ὁ μαῦρος ἔπραξεν ὅτι διετάχθη.

— Λοιπὸν θέλετε νὰ πικραδελφῆτε τὴν πρότασίν μου; ἠρώτησεν ὁ Λαφίττης.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ γηραιὸς Ὀλλανδὸς μετὰ σταθερᾶς φωνῆς, δὲν θέλω. Ἐζησάω τίμιος ναύτης, καὶ τίμιος θέλω νὰ ἀπυθάνω καταραμένοι: νὰ ἦσθε κακούργοι!

Θεέ μου, εἰς χεῖράς σου παραδίδω τὸ πνεῦμά μου...

— Πῦρ! ἐκραύγασεν ὁ Λαφίττης.

Ὁ μαῦρος ἐπυροβόλησεν, ἡ δὲ τὸσον πλησίον βληθεῖσα σφαιρα συνέτριψε τὸ κρανίον τοῦ γενναίου ναύτου. Νεκρὸς κατέπεσεν εἰς τὴν θαλάσσαν.

— Λοιπὸν καὶ οἱ ἄλλοι! ἐκραύγασεν ὁ πειρατὴς.

Ἀπκντες οἱ ναῦται κατὰ σειρὰν καὶ τελευταῖος ὁ Ἀντώνιος καὶ ὁ μάγειρος ἐτέθησαν ἐπὶ τῆς σκιδος. Οὐδεὶς εἶχε τὴν γενναϊότητα τοῦ Ὀλλανδοῦ. Ὅπως σωθῶσιν, ἐδέχθησαν νὰ ὑπηρετήσωσιν ἐν τῇ συμμορίᾳ.

Ἐπὶ τέλους ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ Τοβία. Ὁ πτωχὸς ναυτοπαις ἐνεθυμήθη τὰς συμβουλάς τῆς μητρὸς του καὶ τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς του, νὰ μὴ παρεκκλινή τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς. Δὲν ἐτόλμησεν ὅμως νὰ εἰπῇ καὶ ὄχι, ἀλλὰ:

— Κύριε, εἶπεν, εἶμαι ἀκόμη τόσον μικρὸς καὶ δὲν γνωρίζω τὸν κόσμον. Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ δώσετε προθεσίαν νὰ σκεφθῶ!

Οἱ πειραταὶ ἐγέλασαν.

— Προθεσίαν, ἐκραύγασεν εἰς, ὅστις ἐρχίνετο ὡς ὑπαρχηγός. Ναι, προθεσίαν, μισοῦ λεπτοῦ τῆς ὥρας, μάχα!

— Ὅχι, Δορβίλλη, εἶπεν ὁ Λαφίττης, ἀφήστε τὸν μικρὸν τοῦ διδώ τὴν ζητηθεῖσαν προθεσίαν. Πικιδιά, σηκώσετε τὴν σκίδα.

Ἀκολουθῶν ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς τοῦ ὑπαρχηγοῦ του. Ὁ Τοβίας τὸ πικρῆθρησεν, οὐδὲν ὅμως κκὸν ὑπωπτεύθη, ἀλλὰ ἔχρη, ὅτι πρὸς τὸ πικρὸν ἔσωσε τὴν ζωὴν του, χωρὶς νὰ ἐπιβαρύνῃ τὴν συνείδησιν αὐτοῦ διὰ τινος ἀμαρτήματος.

Εἰς τὸν πλοίαρχον τῶν πειρατῶν ἐφάνετο ὅτι τὰ ὕδατα τῶν πρὸ τῆς Λουϊσιανίας νήσον ἦσαν ἐντελῶς γνωστά. Ἡ σκούρα ἐπλευσε δύο εἰσέτι θαλάσσια μίλια πρὸς δυσμάς, καὶ ἐκεῖ, ὀπισθεν μικρᾶς τινος νήσου, εὔρε θεσιν ἀσφαλῆ, ὅπως ἀγκυροβολήσῃ. Ἐνταῦθα ἔπρεπε νὰ ἀποβιβασθῇ διὰ λέμβου τὸ πολύτιμον τοῦ ναυαγίου φορτίου, διὰ τὴν ἐκφόρτωσιν τοῦ ὁποίου ἐχρειάζοντο πολλὰ ἡμέραι.

Καὶ ὁ Τοβίας μετὰ τῶν ἄλλων ἠναγκάσθη νὰ ἐργασθῇ ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν. Δὲν τὸν μετεχειρίσθησαν δὲ κακῶς, ἀλλὰ τῷ ἐδόθη τροφή καὶ οἶνος.

[Ἡ κατακλιθεῖς.]

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΣΕΒΟΥΡΓ

Ἐξεδόθη ὁ δεύτερος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης, ἀπαριθμῶμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλων (σελ. 160), καὶ τιμῶμενος λεπτῶν 50 διὰ τοῦς ἐν Ἀθήναις καὶ 60 διὰ τοῦς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἔξωτερικῷ. Ἀποστέλλεται δὲ τῷ αἰτήσαντι ἀμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

Ὁμοί τῶν κκ. ἀναποκρίτων μᾶς ἔχουν λάθει τὸν πρῶτον τόμον, παρακλοῦνται νὰ μᾶς εἰδοποιήσωσι δηλοῦντες συνίμα καὶ τὸ ποσὸν τῶν σωμάτων.

ΑΘΗΝΗ·—ΤΥΠΟΓΡ. «ΚΟΡΙΝΘΟΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3